

การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนคลองทวีวัฒนา ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

สารนิพนธ์
ของ
นางสาววันนี ไพรินทร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
พฤษภาคม 2547

การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนคลองทวีวัฒนา ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

บทคัดย่อ
ของ
นางสาววันนี ไพรินทร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
พฤษภาคม 2547

วันทนี ไพรินทร์. (2547). การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ.

การศึกษาครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง กลุ่มทดลองเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา (ทองนวมอนุสรณ์) ทวีวัฒนา กรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 42 คน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 60 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอน แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดของนักเรียน แบบสังเกตพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ T – test แบบ Dependent และค่าเฉลี่ย (Mean)

ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังทำการทดลองสูงกว่าก่อนทำการทดลอง

THE IMPROVEMENT OF ENGLISH LISTENING AND SPEAKING ABILITIES
OF PRATOMSUKSA 1 STUDENTS AT KLONGTAWEEWATTANA SCHOOL
THROUGH TOTAL PHYSICAL RESPONSE METHOD

AN ABSTRACT
BY
MISS WANTANEE PAIRIN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Arts degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University
May 2004

Wantanee Pairin. (2004). *The Improvement of English listening and Speaking Abilities of Pratomsuksa 1 Students at Klongtaweewattana School through Total Physical Response Method*. Master's Project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Mrs.Tuenjai Chalermkit.

The Objective of this research was to study the Improvement of English listening and speaking abilities of Pratomsuksa 1 students at Klongtaweewattana School through Total Physical Response Method.

The experimental group was the 42 Pratomsuksa 1 students of Klongtaweewattana School, Taweewattana District Bangkok in the second semester of 2003 academic year. They are randomly selected from 131 students. The experiment was carried out for 5 weeks, (15 sixty-minute periods).

The instruments used in this study were 13 lesson plans, the test of English listening and speaking abilities, observation checklist on the students' behavior, and a questionnaire inquiring about student's opinions in learning English listening and speaking through Total Physical Response Method. The data were statistically analyzed by T – test Dependent and mean score.

The finding of the research revealed that Total Physical Response Method helped develop the students' English listening and speaking abilities with significant difference at the level of .01

การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนคลองทวีวัฒนา ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

สารนิพนธ์
ของ
นางสาววันนี ไพรินทร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

พฤษภาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการการบริหารหลักสูตรและกรรมการสอบได้พิจารณา
สารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(อาจารย์เตือนใจ เณลิมกิจ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทิพา เทพอักษรพงศ์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(อาจารย์เตือนใจ เณลิมกิจ)

..... กรรมการ
(อาจารย์เตือนตา เลาสุขศรี)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. นิตยา สุขเสรีทรัพย์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
(รองศาสตราจารย์สุภา ปานเจริญ)

วันที่ เดือน พ.ศ.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ ด้วยความกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์เตือนใจ เณลิมกิจ ที่ได้ให้คำแนะนำ คำปรึกษา ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ให้แนวคิด และเป็นกำลังใจที่ดียิ่ง จนทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตากรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตร์ตนะ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล อาจารย์นงเยาว์ กอสนาน อาจารย์เตือนตา เลาสุขศรี ดร.นิตยา สุขเสรีทรัพย์ และคณาจารย์ในภาควิชาภาษาตะวันตกทุกท่าน ที่กรุณาถ่ายทอดวิชาความรู้ให้คำปรึกษาชี้แนะให้ข้อคิดเห็นต่างๆ และให้กำลังใจตลอดมา จนทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้ช่วยผู้อำนวยการ คณะครู และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา (ทองนวมอนุสรณ์) ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์พนานุช ปิ่นนิล ที่เป็นผู้สังเกตการสอน และช่วยเก็บข้อมูลเพื่องานวิจัย อาจารย์บุญช่วย พรศรีรัตนรักษ์ หัวหน้าระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อาจารย์ธรรมา สอนใจมั่น อาจารย์จุฑามาศ สุธรรมรักษ์ ที่ให้กำลังใจและคอยช่วยเหลือในการศึกษาค้นคว้า

ขอขอบคุณพี่ เพื่อน และน้องๆ ในสาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศทุกคน ที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจเสมอมา

ขอกราบขอบคุณ คุณแม่ พี่ และน้องในครอบครัวไพรินทร์ทุกคนที่คอยให้กำลังใจ ช่วยเหลือและคอยให้คำปรึกษา ด้วยความรักและห่วงใยจากครอบครัวจึงทำให้งานสำเร็จด้วยดี

ท้ายที่สุดนี้ คุณค่าและประโยชน์ที่เกิดจากการทำสารนิพนธ์ในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นการทดแทนพระคุณของบิดาผู้ล่วงลับไปแล้ว มารดา มอบแด่ครูอาจารย์ทุกท่าน ครอบครัวไพรินทร์ทุกคน ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่ช่วยเหลือให้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประสบผลสำเร็จ

วันทนี ไพรินทร์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
เอกสารเกี่ยวกับการฟังและการพูด	6
เอกสารเกี่ยวกับวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง	10
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง	17
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	21
กลุ่มที่ใช้ในการทดลองศึกษาค้นคว้า	21
ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้า	21
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	21
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	26
วิเคราะห์ข้อมูล	27
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	28
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	28
การวิเคราะห์ข้อมูล	28
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	29
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	38
กลุ่มทดลอง	38
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	38
จุดมุ่งหมาย	38
ความสำคัญของการวิจัย	38
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	39
อภิปรายผล	40
ข้อเสนอแนะ	43
ข้อเสนอแนะทั่วไป	43
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	43

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	46
ภาคผนวก	51
ภาคผนวก ก (แผนการสอน)	52
ภาคผนวก ข (แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง)	62
ภาคผนวก ค (แบบสังเกตพฤติกรรม, แบบประเมินตนเอง)	70
ภาคผนวก ง (ผลงานนักเรียน)	73
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	88

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

- 1 แสดงค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับ
ความสามารถในการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนคลองทวีวัฒนา ในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังได้รับ
การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง 29
- 2 แสดงผลค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนของระดับความสามารถในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษกับการสังเกตพฤติกรรมของผู้วิจัยและผู้สังเกตการสอน 31
- 3 แสดงผลค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนของการประเมินตนเองในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา
ในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง 34

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- 1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถในการฟังการพูดและทัศนคติในการเรียน
 ภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยและผู้สังเกตการสอนจากการสังเกตพฤติกรรม
 ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง 32
- 2 การประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน
 ตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางด้านความสามารถในการฟัง
 และการพูด และทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษ 35
- 3 การเปรียบเทียบการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนโดยผู้วิจัยและผู้สังเกตการสอน
 และการประเมินตนเองของนักเรียนในการพัฒนาความสามารถในการฟังการพูด
 และทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง 36

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

หลักสูตรภาษาอังกฤษในปัจจุบันมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารและสามารถสื่อความหมายได้ถูกต้องตามหลักภาษา (Cognitive Linguistic Function) สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพหรือศึกษาในระดับสูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก สามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปประชาคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ. 2544 : 33) ดังที่ ไนบิทท์ (อมรวิทย์ นาคทรรพ. 2540 : 103 ; อ้างอิงจาก Naibitt. 1995) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษากลางในการสื่อสารของมวลมนุษยชาติเข้ามามีบทบาทต่อชีวิตประจำวันในด้านต่างๆ เช่น ด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ และการใช้ชีวิตประจำวัน ทั้งนี้ โดยผ่านสื่อในรูปแบบต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ ตำราวิชาการต่างๆ รวมทั้งระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เรียกว่า อินเทอร์เน็ต (Internet) ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีจึงได้เปรียบในด้านการสื่อสาร สามารถเข้าใจความรู้สึกนึกคิด ทศนคติ และวัฒนธรรมของชนชาติอื่น ตลอดจนความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ๆ ทันต่อเหตุการณ์ความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของโลก และสามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (ซุสึพร เพียรช่าง. 2544 : 1 ; อ้างอิงจาก สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2540 : 1)

เนื่องจากความสำคัญและความจำเป็นดังกล่าว การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงควรเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับวัฒนธรรมและใช้ภาษาอังกฤษให้เป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อในระดับสูงหรือประกอบอาชีพ ให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาอังกฤษทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์หรือความคาดหวังของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่กำหนดให้จัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งมีจุดหมายที่จะเน้นการเรียนเพื่อการสื่อความหมายเป็นสำคัญ โดยเน้นหน้าที่ (Functions) ของภาษาและเน้นการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์ (Forms) มาใช้พูดได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในสังคม ดังนั้น ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ทักษะการฟังการพูดจึงมีความสำคัญมาก ซึ่งนอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องแล้วยังเป็นพื้นฐานที่นำไปสู่ทักษะการอ่านและเขียนอีกด้วย

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยซึ่งเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา พบว่า ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ ขาดความเชื่อมั่นและไม่กล้าแสดงออกหรือใช้ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนมาแล้วเพื่อสื่อสารกับครูหรือเพื่อนในห้องเรียน ผู้เรียนเป็นนักเรียนชั้นประถมตอนต้นอายุระหว่าง 6 – 8 ขวบ ซึ่งโดยธรรมชาติของเด็กวัยนี้แล้วจะมีสมาธิในการเรียนสั้นมาก ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีเพียง ประมาณ 3 – 5 นาที หลังจากนั้นผู้เรียนจะหันไปสนใจเรื่องอื่นๆ ต่อไป จากสาเหตุดังกล่าวผู้วิจัยจึงคิดว่าจำเป็นต้องพัฒนาความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จะทำให้ผู้เรียนจะเกิดความสนใจในบทเรียน ผู้วิจัยจึงศึกษาค้นคว้าเพื่อเป็นการแก้ปัญหาดังกล่าว โดยนำเอาลักษณะของผู้เรียนมาเป็นหลักในการเลือกหาวิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน นั่นคือ ทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานในการเรียน ไม่เครียดในขณะ

ที่เรียน เรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด และยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกายและสามารถแสดงออกได้เต็มที่

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ผู้วิจัยพบว่า แนวทางการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) หรือเรียกย่อๆ ว่า TPR เป็นวิธีสอนภาษาโดยใช้กิจกรรมในการเคลื่อนไหวเป็นหลักแล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตามโดยการแสดงกิริยาท่าทางตามคำสั่ง วิธีสอนแบบ TPR ได้รับการพัฒนาขึ้นโดย ดร.เจมส์ เจ. อัชเชอร์ (James J. Asher) ศาสตราจารย์สาขาจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยซาน โฮเซ่ (San Jose University) มลรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยมีหลักการที่สำคัญ คือ เน้นบทบาทความเข้าใจซึ่งได้จากการศึกษา ค้นคว้า และสังเกต การรับรู้ภาษาแม่ของเด็ก และนำแนวทางการเรียนภาษาแม่ของเด็กมาทดลองใช้กับภาษาที่สอง ซึ่งผลการทดลองปรากฏว่า ผลการเรียนรู้ภาษาที่สองคล้ายคลึงกับการเรียนภาษาแม่ของเด็ก โดยเด็กจะสามารถพูดคำใดคำหนึ่งออกมาได้นั้น ต้องผ่านประสบการณ์การฟังมาก่อน ความเข้าใจในการฟังของเด็กจะดีกว่าการพูด และทักษะการฟังยังเป็นปัจจัยสำคัญในการนำไปสู่การพัฒนาการพูดอีกด้วย (Asher. 1979 : 3 - 4)

จากผลการศึกษาดังกล่าว อัชเชอร์ จึงได้พัฒนาแนวการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายและการใช้คำสั่งง่ายๆ และสั้น ในการลดความเครียดของผู้เรียน ผู้สอนจะพูดภาษาเป้าหมายพร้อมแสดงท่าทางหรือปฏิบัติตามประโยคคำสั่งนั้นๆ แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม จนผู้เรียนพร้อมที่จะปฏิบัติด้วยตนเอง ดังที่ พัทธน์ น้อยแสงศรี (2541 : 22) กล่าวว่า การที่อัชเชอร์เน้นในด้านพัฒนาทักษะเพื่อความเข้าใจ (การฟัง) ก่อนการพูดนั้นเป็นนวัตกรรมการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันที่เรียกว่า Comprehension Approach วิธีสอนภาษาที่อยู่บนพื้นฐานของความเข้าใจทั้งหลายนั้น มีความเชื่อร่วมกันว่า (ก) ความสามารถในการด้านความเข้าใจในการเรียนภาษาจะต้องมาก่อนทักษะในการแสดงออก (Comprehension before production) (ข) การสอนพูดควรรั้งรอไว้จนกระทั่งทักษะความเข้าใจได้มั่นคงแน่นดีแล้ว (ค) ทักษะที่ได้รับจากการฟังจะถ่ายโอนไปสู่ทักษะอื่นๆ (ง) ในการสอนนั้นควรเน้นในเรื่องความหมาย (meaning) มากกว่ารูปแบบภาษา (form) และ (จ) การสอนควรลดความเครียดของผู้เรียนลงให้มากที่สุด วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) เป็นวิธีที่เหมาะสมกับนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศและสามารถพัฒนาให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนภาษาได้มากขึ้น ซึ่งโดยธรรมชาติแล้ว เด็กโดยเฉพาะในระดับปฐมวัยจะมีความสามารถในการฟังสูง และความสามารถในการฟังจะมาก่อนการพูด ดังนั้น ทักษะการฟังจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยพัฒนาทักษะการพูด การอ่านและการเขียนอีกด้วย TPR เป็นวิธีการสอนที่ไม่ฝืนธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา การสอนเริ่มจากทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนตามลำดับ ซึ่งผู้สอนต้องคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียนเป็นสำคัญ นอกจากนี้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางยังมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานในการเรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ในระยะแรกผู้เรียนฟังเพียงอย่างเดียวและปฏิบัติตามครูผู้สอนเท่านั้น หลังจากนั้นผู้เรียนจะพูดได้เองโดยไม่มีการบังคับให้ผู้เรียนพูดในขณะที่ยังไม่พร้อมที่จะพูด

จากผลการวิจัยที่ยืนยันประสิทธิภาพในการใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า แรงจูงใจ ผลสัมฤทธิ์ ความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยวิธีอื่น (สุดา ชาติรินทร์. 2528 : 72 ; ศศิธร พรหมอินทร์. 2536; พัชรวิมลย์ บุญธรรม. 2538 : 106) ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (สนธยา ยาท้วม. 2538 : 200; จุฑามาศ สุธรรมรักษ์. 2541 : 122 ; มัณฑนา พันธุ์ดี.

2543 : 43) ผู้เรียนมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้น (Swaffar and Wooddruff. 1978) และจากการค้นคว้าข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ได้พบว่า มีผู้สนใจจากทั่วโลกนำวิธีการดังกล่าวไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาต่างๆ มากมายหลายระดับและประสบความสำเร็จ

จากสภาพปัญหา สาเหตุ และด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำแนวการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร เพื่อแก้ปัญหาการขาดสมาธิของนักเรียนและสร้างความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ อันจะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จุดมุ่งหมายในการวิจัย

เพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ความสำคัญของการวิจัย

ความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นเมื่อใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง และจะเป็นแนวทางสำหรับครูในการนำวิธีดังกล่าวไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับวัยและระดับของผู้เรียนต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา แขวงทวีวัฒนา เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 42 คน จากนักเรียนทั้งหมด 3 ห้องเรียน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling)
2. ระยะเวลาในการทดลอง ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 60 นาที รวม 15 คาบ
3. เนื้อหาในการทดลอง ใช้เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษช่วงชั้นที่ 1 ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ป.1-3 เข้าใจคำสั่ง คำขอร้อง ภาษาท่าทาง และประโยคง่ายๆ ในสถานการณ์ใกล้ตัว

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการฟังอย่างเข้าใจ โดยผู้สอนพูดออกคำสั่งและแสดงท่าทางประกอบคำสั่งนั้น ผู้เรียนจะปฏิบัติตามคำสั่งโดยการเลียนแบบท่าทางของผู้สอนไปพร้อมๆ กัน โดยมีลำดับขั้นตอนการสอนตามแนวของอัสเซอร์ ดังนี้

- ขั้นที่ 1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน
- ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ
- ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ
- ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผลโดยใช้กิจกรรมเสริม

2. ความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ แล้วสามารถสนองตอบด้วยท่าทางหรือพูดเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามระดับภาษาที่กำหนดในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของกระทรวงศึกษาธิการ วัดได้โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยจัดทำขึ้น

สมมติฐานในการวิจัย

ผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร งานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในรายละเอียดด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการฟัง และการพูด
 - 1.1 ความหมายและประสิทธิภาพของการฟัง
 - 1.2 ความสำคัญของทักษะการฟัง
 - 1.3 ความหมายของการพูด
 - 1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการฟัง และการพูด
 - 1.5 การพัฒนาความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษ
2. เอกสารที่เกี่ยวกับวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) หรือ TPR
 - 2.1 ความเป็นมา และความหมายของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
 - 2.2 หลักการของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
 - 2.3 ขั้นตอนการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
 - 2.4 กลวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
 - 2.5 ข้อดีและข้อด้อยของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
 - 2.6 การสร้างกิจกรรมตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
 - 3.1 งานวิจัยภายในประเทศ
 - 3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟังและการพูด

1.1 ความหมายและประสิทธิภาพของการฟัง

นักการศึกษาได้ให้ความหมายและประสิทธิภาพของการฟังดังต่อไปนี้

รีเวอร์ส (Rivers. 1981 : 16) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะที่เกิดจากการสร้างสรรค์ การที่จะเข้าใจเสียงที่ได้ยิน ผู้ฟังต้องรู้ที่มาของคำ การจัดรูปคำและเสียงที่ขึ้นสูงและลงต่ำ สิ่งที่ผู้พูดพูดออกมานั้นจะสื่อสารได้หรือไม่ ความสำคัญจะอยู่ที่ความสนใจและความตั้งใจของผู้ฟัง ด้วยเหตุนี้จึงเป็นไปได้ว่า แม้ผู้ฟังจะรู้จักภาษาของผู้พูดเป็นอย่างดี ผู้ฟังก็อาจจะไม่รู้เรื่องเลยหากภาษาและวัฒนธรรมนั้นผู้ฟังยังไม่คุ้นเคย ความยุ่งยากในการฟังก็จะมีมากขึ้น

แครชเชน (Krashen. 1983 : 79 – 98) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังหมายถึงการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง ซึ่งมีวิธีการหลายอย่างที่จะช่วยให้ผู้เรียน ได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย ตัวอย่างเช่น วิธีการของ อັชเชอร์ ที่เรียกว่า การตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response หรือ TPR) วิธีการนี้คือ การที่ผู้สอนใช้คำสั่งให้ผู้เรียนแสดงหรือปฏิบัติตาม ผู้เรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดภาษาที่สอง หรือภาษาเป้าหมายจนกว่าพวกเขาจะเข้าใจในสิ่งที่ครูพูดออกมา

วิดโดลสัน (Widdowson. 1983 : 59 – 60) กล่าวว่า การฟัง (Listening) หมายถึงความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคใดประโยคหนึ่งมีความสัมพันธ์กับประโยคอื่นๆ อย่างไร และเข้าใจว่าประโยคดังกล่าวมีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งการฟังแบบนี้ผู้ฟังจะเลือกจำแต่เฉพาะสิ่งที่สัมพันธ์กันหรือตรงกับจุดประสงค์ในการฟัง และไม่สนใจต่อสิ่งที่ไม่ต้องการ

สุรพันธ์ กุศลสง (2543 : 9) ชัยยา เปรมภักดิ์ (2543 : 13) และทันทิวา สุวัตถ (2540 : 13) กล่าวว่า การฟังจะมีประสิทธิภาพดีเมื่อผู้ฟังมีความตั้งใจ สนใจ และมีประสบการณ์เดิมมาบ้างแล้ว นอกจากนี้ การฟังเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะ เช่น ฟังครูอธิบายในชั้นเรียน ผู้ฟังต้องพยายามเข้าใจความหมายที่ครูต้องการจะสื่ออย่างตั้งใจ สามารถตีความและวิเคราะห์คำพูดได้ สำหรับการฟังภาษาต่างประเทศ ผู้ฟังจะต้องมีความรู้ เกี่ยวกับข้อมูลทางภาษาศาสตร์ และบริบทสถานการณ์ เป็นต้น

สรุปได้ว่า การฟังคือปัจจัยป้อนเข้าเมื่อผู้ฟังเข้าใจก็สามารถแสดงออกทางคำพูดได้และประสิทธิภาพของการฟังขึ้นอยู่กับความสนใจและความตั้งใจของผู้ฟัง เพื่อให้เข้าใจความหมายของผู้พูดอย่างชัดเจน การฟังยังเป็นกระบวนการที่ผู้ฟังต้องใช้ความสามารถในการเรียบเรียง ตีความ เพื่อที่จะได้เข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมาว่า มีความหมายอย่างไรโดยใช้ประสบการณ์เดิมของผู้ฟังผสมผสานจึงจะเป็นการฟังที่สมบูรณ์

1.2 ความสำคัญของทักษะการฟัง

ในชีวิตประจำวันของคนเรานั้น เราใช้ทักษะการฟังมากกว่าทักษะอื่นๆ ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะที่สำคัญ ทักษะการฟังนี้อาจพัฒนาขึ้นได้ถ้าได้รับการฝึกฝนที่ดี ผู้ที่ได้รับการฝึกจะมีทักษะสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกเป็นอันมาก บุคคลแต่ละคนจะมีสมรรถภาพในการฟังต่างกัน ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ ดังนั้นในการเรียนการสอนนักเรียนจึงควรได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังอย่างเพียงพอ ดังที่ผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความสำคัญการฟังดังนี้

รูบิน (Rubin. 1990 : 51) ได้อธิบายว่า ทักษะการฟังเป็นพื้นฐานของผู้เรียนเพราะการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนนั้นเริ่มจากการฟังก่อนแล้วจึงพัฒนาไปสู่การเรียนรู้ภาษาในทักษะอื่นๆ หากผู้เรียนมีปัญหาในการฟังแล้วอาจทำให้การเรียนรู้ภาษาล้มเหลว

อารี สุวรรณทัศน์ (2540 : 9) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสาร เพราะการฟังมีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด จะเห็นได้ว่าการสนทนาแต่ละครั้ง ผู้ฟังจะต้องฟังข่าวสารให้เข้าใจ ไม่เช่นนั้นจะก่อให้เกิดผลเสียดังสำนวนไทยที่ว่า “ฟังไม่ได้ศัพท์ จับไปกระเดียด”

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 : 100) ได้อธิบายว่าการฟังเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดที่จะนำไปสู่ทักษะต่อไป เช่น การพูด การอ่านและการเขียน ดังนั้น ครูจะต้องให้ความสำคัญและฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการฟัง ทั้งในการฟังโดยทั่วไป (Casual Listening) และการฟังอย่างมีจุดหมาย (Focused Listening)

1.3 ความหมายของการพูด

ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น การพูด หมายถึง การสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนมีจุดประสงค์ที่จะพูดอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ผู้สอนต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษา โดยใช้สถานการณ์ต่างๆ เข้าช่วย ครูต้องคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้เข้าใจ มีความถูกต้องเหมาะสม เป็นที่ยอมรับของคนในสังคม มิใช่ยึดความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว (Johnson and Morrow. 1981 : 77 ; Citing Scott. n.d.) นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของการพูด ดังนี้

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 16) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญต่อบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุด อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะที่ซับซ้อนและต้องเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานานไม่ใช่เกิดจากความเข้าใจหรือจดจำ

เบญจลักษณ์ อึ้งสืบเชื้อ (2540 : 20) อธิบายว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้องและสามารถใช้พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดให้สอดคล้องเหมาะสมด้วย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูดเป็นการสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยการใช้เสียง ภาษา และท่าทาง เป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจ และข่าวสาร ให้ผู้ฟังได้รับรู้จุดประสงค์ของผู้พูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดจะต้องสามารถใช้น้ำเสียงถ้อยคำและมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ไวยากรณ์และวัฒนธรรมได้อย่างถูกต้อง นอกจากนั้นยังต้องสามารถใช้พฤติกรรมการแสดงออกที่ไม่ใช่คำพูดได้สอดคล้องเหมาะสมอีกด้วย ดังนั้น ทักษะการพูดจึงต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นเวลานาน จึงจะทำให้การพูดนั้นมีประสิทธิภาพ

1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการฟังและการพูด

อัชเชอร์ (Asher. 1979 : 17 - 19) เชื่อว่า ธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำหนึ่งคำได้ออกมานั้นจะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังมาก่อนมากมาย ในขั้นแรกเด็กจะค่อยๆ เลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมายโดยการเคลื่อนไหวอวัยวะต่างๆ ของร่างกายก่อน เช่น การมอ การหัวเราะ หรือยิ้ม เป็นต้น อัชเชอร์ยังเชื่อว่า ไม่เพียงความสามารถเข้าใจในด้านการฟังของเด็กจะดีกว่า การพูดเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาการพูดอีกด้วย ที่เป็นเช่นนี้เพราะสมองและระบบประสาทของเด็กสามารถเรียนรู้การฟังก่อนการพูด สังเกตได้จากการที่เด็กฟังและเข้าใจภาษาหรือสังเกตได้จากการที่เด็กไม่สามารถพูดได้มากกว่าหนึ่งคำ แต่สามารถเข้าใจและทำตามผู้ใหญ่ได้เมื่อได้รับคำสั่ง ฉะนั้นในการเรียนการสอนที่จะให้ผลดี ควรพิจารณาขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาโดยธรรมชาติ โดยเริ่มจากให้ความสำคัญของการฟังและความเข้าใจเป็นหลักก่อนที่จะมุ่งไปสู่ทักษะด้านอื่นๆ การฝึกฟังมากๆ จะทำให้เกิดความชำนาญในการฟัง การออกเสียง และสำเนียงที่ชัดเจน และถูกต้องด้วย การที่ผู้เรียนได้ยินตัวเองออกเสียงไม่ถูกต้องในชั้นแรกๆ อาจทำให้เกิดความสับสนในการแยกเสียงและการจำเสียงที่ถูกต้อง ถ้าให้ผู้เรียนฝึกพูดทันทีที่เริ่มเรียน จะทำให้เกิดความผิดพลาดมีมากและเป็นสิ่งที่ขัดขวางการเรียนรู้อีกด้วย ถ้าให้ฝึกการฟังก่อนการพูด ผู้เรียนจะได้ประสบการณ์ในการเรียนภาษาที่ดี สามารถโต้ตอบได้อย่างถูกต้อง และมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษาอีกด้วย

วิดโดว์สัน (Widdowson. 1983 : 59 – 60) กล่าวว่า การฟังคือ ความสามารถที่จะเข้าใจว่า ประโยคแต่ละประโยคที่ผู้พูดพูดนั้นสัมพันธ์กับประโยคอื่นๆ อย่างไร มีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสารและสามารถเลือกเฉพาะประโยคที่มีความหมายตรงกับวัตถุประสงค์ในการฟังและตัดสินใจในส่วนที่ไม่สัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ในการพูดออกไป การพูดเป็นทั้งการกระทำหรือการใช้คำพูดเพื่อเป็นการส่งสาร ในการพูดจึงมีการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เป็นการปฏิสัมพันธ์เพื่อสื่อความเข้าใจ การพูดจึงไม่ได้เป็นเพียงการออกเสียงเท่านั้น แต่ยังใช้ท่าทางและการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อในส่วนต่างๆ ของใบหน้าและร่างกาย กล่าวคือ การพูดที่ออกเสียงเป็นการสื่อความหมายโดยผ่านอวัยวะในการรับสาร คือ หู ส่วนการพูดโดยไม่ออกเสียง สามารถสื่อความหมายโดยผ่านทางสายตาให้เป็นที่เข้าใจกันได้

สรุปได้ว่า ความสามารถในการพูดจะเกิดขึ้นจากการที่ได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมายทางการฟัง มาแล้วอย่างเพียงพอและจะต้องใช้เวลาในการปรับตัว ซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสถานการณ์นั่นเอง

1.5 การพัฒนาความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ

แครชเชน (Krashen. 1983 : 21 – 35) ให้ความเห็นว่า ความสามารถในการฟังที่ดี เป็นสิ่งที่สำคัญก่อนที่จะสามารถพูดได้ ความสามารถในการพูดจะเกิดขึ้นได้จากการฟังที่มีความหมาย โดยผ่านปัจจัยป้อนทางภาษาที่เข้าใจได้ โดยอาจต้องใช้โสตทัศนูปกรณ์หรือสื่อการเรียนช่วยและต้องมีการซ้ำย้ำทวนตลอดจนให้เวลาในการเก็บข้อมูลอย่างเพียงพอ ในการสื่อความหมายการฟังออกมาเป็นการพูดนั้น เมื่อผ่านการสื่อด้วยภาษากาย ภาษาท่าทางแล้ว ผู้ฟังจะค่อยๆ สื่อออกมาเป็นคำพูดสั้นๆ หรือวลีก่อน แล้วจึงพัฒนาเป็นประโยคสั้นไปสู่ประโยคที่ซับซ้อนขึ้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึก ปฏิบัติการทางภาษาท่าทางให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ โดยใช้วิธีการต่างๆ ในแนวการสอนเพื่อสื่อสารเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุดและช่วยพัฒนาความคิดของผู้เรียน ในการสื่อความหมายได้จริง การสอนทักษะฟัง จึงเป็นปัจจัยป้อนที่เป็นที่เข้าใจได้ หรือมีความหมาย (Comprehensible Input) ผู้เรียนไม่ถูกบังคับให้พูดจนกว่าจะพร้อม ระยะเวลาที่ผู้เรียนยังไม่พร้อม เป็นระยะที่อยู่ในระหว่างพัฒนาการ

เรียกว่า ระยะแห่งความเงียบ (Silent Period) หรือนักการศึกษาหลายคนเรียกว่า ระยะแห่งการรอ (Waiting Period) ซึ่งผู้เรียนอาจตอบสนองด้วยภาษาท่าทาง (Total Physical Response) การพัฒนาทักษะการฟัง จึงเริ่มต้นตั้งแต่การเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 74) ได้สรุปการพัฒนา ทักษะการฟังและการพูดว่า เป็นการเริ่มให้ปัจจัยป้อนทางภาษา ที่เป็นที่เข้าใจให้แก่ผู้เรียน และสิ่งแรกในการฝึกทักษะการฟังต่อการเลือกกิจกรรม การเรียนการสอนต่างๆ ให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ อายุ และความต้องการของผู้เรียน และในการฝึกต้องใช้เวลาพอสมควร จึงจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจมากพอ และพร้อมที่จะพูดในระยะต่อมา ในการพัฒนาการพูด ควรฝึกอย่างเป็นขั้นตอน จากง่ายไปหายาก คือ ฝึกจากรูปแบบคำ ประโยคง่ายๆ การซักถามหรือการตอบคำถามง่ายๆ โดยการชี้แนะของผู้สอน หรือจากการใช้สื่อ โสตทัศนูปกรณ์ต่างๆ การจัดเนื้อหาให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์จากการออกเสียง ศัพท์ รูปประโยคพื้นฐานและควรจัดอย่างต่อเนื่องไปกับกิจกรรมการพูด ผู้เรียนจะสามารถใช้ประสบการณ์ จากการฟังมาใช้พูดต่อไป เมื่อฟังมากพอสมควร

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2529 : 20) ให้ความเห็นว่า กระบวนการสื่อความหมายระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง จะผ่านขั้นตอนดังต่อไปนี้ คือ ผู้ฟังรับข้อมูล แล้วแยกรหัสได้ คือ ต้องระลึกและแยกแยะระหว่างเสียง และคำ ในการถอดรหัส หรือตีความหมายข้อมูล ผู้ฟังจะต้องใช้ความจำช่วงสั้นๆ เก็บความที่ได้ฟังแล้ว และมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่รับฟังใหม่ นอกจากนี้ ยังจะต้องทำนายหรือคาดหมายว่าจะได้ฟังอะไรต่อ และเลือกสนใจกับข้อมูลบางตอนที่ตรงกับสิ่งที่ตนต้องการฟัง และทำความเข้าใจกับเรื่องที่ฟังอย่างถูกต้อง จากนั้นผู้พูดจะต้องถ่ายทอด ความคิดความรู้สึกออกมาเป็นคำพูด ที่ผู้อื่นเข้าใจ แสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่า ผู้พูดต้องการจะพูดเรื่องอะไร กับใคร ที่ไหน และพูดอย่างไร ผู้พูดต้องพูดให้ถูกต้องชัดเจน (Accuracy) เหมาะสมกับสถานการณ์ มีความคล่อง (Fluency) แสดงออกทางความหมายได้เป็นอย่างดี มีความถูกต้องชัดเจน (Accuracy) และไม่รู้หรือที่โต้ตอบ มิฉะนั้นจะทำให้การพูดหยุดชะงักเพราะผู้ฟังจะไม่สนใจและจะไม่มีความอดทนที่จะฟังอีกต่อไป เบิร์น (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2529 : 20 ; อ้างอิงจาก Byrne. 1978 : 9)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพัฒนาความสามารถในด้านทักษะการฟังและการพูด จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องกัน ผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนามาจากการได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมายในการฝึกฟัง โดยใช้เวลาในการปรับตัวมากขึ้นอยู่กับสถานการณ์และความสามารถของแต่ละพัฒนาการพูดไปตามลำดับ โดยเริ่มต้นจากคำ ประโยคง่ายๆ จนถึงประโยคที่ซับซ้อน จนถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมกับสังคม วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพให้แก่ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนา การฟัง การพูดให้ดียิ่งขึ้น โดยยึดแนวคิดทางการสอนภาษาซึ่งมีอยู่หลายแนวคิด และแต่ละแนวคิดก็มีวิธีการสอนได้หลายวิธี แต่ละแนวคิดช่วยสร้างความคิดที่เป็นระบบให้แก่ครูผู้สอน ช่วยให้ทราบการวิเคราะห์ สังเคราะห์ หรือกรอบในการพัฒนานวัตกรรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ วิธีการสอนที่ผู้วิจัยสนใจ และเชื่อว่าจะเกิดผลดีต่อผู้เริ่มเรียนภาษา โดยเฉพาะผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นั้น คือการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Method) หรือเรียกว่าวิธีสอนแบบ TPR

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) หรือ TPR

2.1 ความเป็นมาและความหมายของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

การสอนด้วยการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) หรือเรียกย่อๆ ว่า TPR เป็นการสอน ที่พัฒนาโดยนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ชื่อ เจม อัสเชอร์ ซึ่ง ริชาร์ด และ รอดเจอร์ส (Richards and Rodgers. 1995 : 87), โดแนล แมดเซน และ ฮิฟเฟอร์ตี้ (Donald, Madsen and Hiferty. 1985 : 75 ; citing Asher. 1977) กล่าวว่า การสอนภาษาโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง หมายถึง วิธี การสอนภาษาที่มีความเกี่ยวเนื่องกันระหว่างคำพูดและกริยาท่าทาง หรือเป็นการสอนโดยผ่านทาง อากัปกริยาต่างๆ นั้นเอง โดยผู้สอนเป็นผู้ออกคำสั่ง แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม ผู้เรียนคนใดมีความพร้อมก็ สามารถเป็นผู้ออกคำสั่ง แล้วให้ผู้เรียนคนอื่นปฏิบัติตาม อัสเชอร์ (Asher. 1979 : 1 – 4) ได้กล่าวถึงปัญหา การสอนภาษาต่างประเทศว่า สถิติผู้ประสบความสำเร็จ ในการเรียนภาษาต่างประเทศมีน้อยมาก จะเห็นได้ จากรายงานของ จอห์น ลอสัน (John Lauson) ผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งหนึ่งในรัฐโอไฮโอ ในปี ค.ศ.1971 ปรากฏว่า มีสถิตินักเรียนที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศ เลิกเรียนกลางคันในปีที่ 3 มากกว่า 85% และ ในปีที่ 4 มากกว่า 95% มีผู้สำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศจริงๆ น้อยกว่า 5% หรือแม้แต่ใน ระดับอุดมศึกษาก็เช่นเดียวกัน จากรายงานของ จอห์น บี แครร์รอล (John B. Carroll) ในปี ค.ศ.1960 พบว่า จากการใช้ข้อสอบมาตรฐานวัดผลการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นวิชาเอกระดับชั้นปีที่ 2 ขึ้นไปนั้น มีสถิตินักศึกษาที่ทำคะแนนอยู่ในเกณฑ์ดี 5% และจำนวนนี้ มักจะเป็นผู้ที่มีความถนัดด้านภาษาสูงด้วย

อัสเชอร์ ได้กล่าวว่า ความไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนี้ น่าจะมีสาเหตุ มาจากกระบวนการเรียนการสอนเป็นสำคัญ และเขาได้ตั้งข้อสังเกตว่า เหตุใดเด็กปกติอายุเพียง 1 ปี จึงมี ความรอบรู้ในภาษาแม่ของตนได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นระบบเสียงไวยากรณ์ หรือความหมาย จากสาเหตุ ดังกล่าว อัสเชอร์ จึงพยายามที่จะค้นหาวิธีวิธีที่จะพัฒนาการสอนภาษาต่างประเทศให้ดีขึ้น และหาวิธีที่จะ สร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีมากขึ้น แนวคิดการสอนภาษาโดยวิธี TPR ได้มา จากธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก โดยก่อนที่เด็กจะสามารถพูด คำหนึ่งคำได้ออกมานั้น เขา จะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังอย่างมากมายก่อน ในขั้นแรก เด็กจะค่อยๆ ลองเลียนแบบการใช้ภาษา ด้วยการสื่อความหมายโดยการเคลื่อนไหวอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย เช่น ใช้การมอง การชี้ การหัวเราะ เป็นต้น อัสเชอร์ได้อ้างถึงแนวคิดของเพียเจต์ (Piaget) ว่า กระบวนการรับรู้ภาษาของเด็กทารกในระยะ เริ่มแรกนี้ เรียกว่าขั้น Construction Reality ซึ่งจะต้องค่อยเป็นค่อยไป การสอนโดยวิธีบอกหรืออธิบาย อย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ เด็กไม่สามารถแปลความหมายของคำได้ แต่จะเรียนรู้จากการได้รับประสบการณ์ ตรง ซึ่งจากการศึกษาธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ ที่ใช้วิธีการสื่อความหมายด้วยภาษาทางร่างกาย (Body Language Communication) และนำมาทดลองใช้กับการสอนภาษาที่สองพบว่า หลักการสอนภาษาโดยวิธี สอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางนี้เป็นหลักสากลที่สามารถใช้อย่างได้ผลกับหลักการสอนภาษาทุกภาษา แม้แต่การสอนภาษาแก่นักเรียนหูหนวก และเป็นวิธีที่ใช้ได้ผลกับทุกเพศ ทุกวัย

สรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางนั้น อัสเชอร์ ได้แนวคิดมาจากธรรมชาติ การเรียนรู้ภาษาของเด็กนั่นเอง

2.2 หลักการของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

อัชเชอร์ (Asher. 1979 : 4) กล่าวว่า การสอนภาษาโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง มีหลักการสรุปได้ 3 ประการ คือ

1. การสร้างความเข้าใจในภาษาพูด จะต้องได้รับการพัฒนา ก่อนการพูด
2. ความเข้าใจภาษาพูด จะได้รับการพัฒนาด้วยการที่ผู้เรียนได้แสดงท่าทาง
3. ไม่บังคับผู้เรียนให้พูดภาษาที่สอง ในขณะที่ผู้เรียนยังไม่พร้อม

จากหลักการสอนดังกล่าว อัชเชอร์ (Asher) ได้ทำการทดลองสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพิสูจน์สมมติฐาน 2 ข้อ คือ

1. สามารถนำเอาวิธีการตอบสนองด้วยท่าทางไปใช้ในการสอนภาษาทุกภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ทักษะในการฟัง เป็นทักษะที่จะนำไปสู่ทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน

ในปี ค.ศ.1972 อัชเชอร์ ได้ทดลองสอนภาษาเยอรมัน โดยใช้วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางกับผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 30 – 60 ปี ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 32 ชั่วโมง ผลการทดลองพบว่า ได้ผลดี และพบว่า ลักษณะทางไวยากรณ์ของภาษาส่วนใหญ่ สามารถนำมาใช้ในรูปแบบประโยคได้ หลักสำคัญที่ให้การเรียนรู้แบบนี้ได้ผลดี คือ การปฏิบัติ (Action) ซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจอย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพสามารถจำสิ่งที่เรียนรู้ได้นาน จากผลการทดลองกับกลุ่มทดลองที่หลากหลาย พบว่าผู้ที่ได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง สามารถจำและมีความเข้าใจในภาษาที่เรียนได้มากกว่าผู้ที่เรียนภาษาเดียวกันด้วยวิธีการสอนแบบอื่น และใช้เวลามากกว่าวิธี TPR ถึง 3 – 4 เท่า นอกจากนี้ อัชเชอร์ ยังพบว่า ถ้าผู้เรียนพยายามที่จะเรียนรู้ทักษะทางภาษาหลายๆ ทักษะพร้อมๆ กันความสามารถในการเข้าใจภาษาจะลดน้อยลง ทฤษฎีการเรียนรู้หลายๆ ทฤษฎีใช้การเรียนรู้ภาษา โดยการฝึกด้วยประโยคคำสั่ง (Imperative Drill) เช่นกัน แต่ในวิธี TPR จะไม่มีการเปล่งเสียงพูดจนกว่าความเข้าใจในภาษาของผู้เรียนจะพัฒนาขึ้นก่อน การให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งในระหว่างที่เรียนภาษานั้นจะทำให้จำได้นาน เพราะเป็นการเรียนรู้ด้วยสมองซีกขวา ก่อนที่จะเชื่อมโยงมายังสมองซีกซ้ายอย่างสมดุล ผู้เรียนมีการตอบสนองสิ่งที่เร้าที่พูด ด้วยการปฏิบัติ ก่อนที่จะพูดออกมา นับเป็นการเรียนรู้และการตอบสนองที่ง่าย ในกิจกรรมของการฝึกพูดแบบต่างๆ ไม่มีแนวทางการเรียนรู้ภาษาที่สองแบบใดจะสำเร็จได้ ถ้าในขั้นแรกของการเรียนรู้ ผู้เรียนไม่มีโอกาสที่จะตอบสนองโดยการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน

อัชเชอร์ (1977) ได้กล่าวว่า การสอนแบบ TPR ในขั้นแรกจะมุ่งทักษะการฟัง และตามด้วยการเคลื่อนไหวทันที ผู้เรียนจะต้องได้ฟังมากพอจึงจะพูดได้ เวลาที่ใช้ในการเรียน 70% จะให้กับการฟัง และการทำตามคำสั่ง อีก 20% ใช้ในการฝึกพูด และ 10% เท่านั้นที่ใช้ในการอ่านและเขียน การเรียนภาษาที่สอนโดยใช้กระบวนการของ TPR ยึดหลักทฤษฎีเบื้องต้น ดังนี้

1. ภาษาพูดจะพัฒนาได้หลังจากที่ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ฟังแล้ว
2. การแสดงความเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง ทดสอบได้จากการเคลื่อนไหวโต้ตอบด้วยท่าทาง
3. ช่วงระยะเวลาที่ฝึกการฟังต้องมากพอ จึงจะทำให้ผู้เรียนพร้อมที่จะพูด

การใช้คำสั่งเป็นวิธีง่าย ๆ ที่ผู้เรียนได้เคลื่อนไหว คำพูดของผู้สอนจะออกมาเป็นคำสั่งที่อาจจะเริ่มด้วยวลีสั้น ๆ เช่น

- Stand up	- Walk
- Sit down	- Run
- Pick up the book	- Stop
- Give the book to Som	- Turn

ผู้สอนพูดประโยคคำสั่ง และปฏิบัติพร้อมกับผู้เรียน และใช้วิธีกล่าวคำสั่งนั้นซ้ำ ๆ ผู้เรียนพูดประโยคคำสั่งและปฏิบัติ พร้อมจะลองปฏิบัติด้วยตนเองโดยไม่มีแบบจากครูผู้สอน การออกท่าทางเป็นสิ่งที่สำคัญในการฝึกออกคำสั่ง เพราะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและสื่อความหมายได้ตรงที่สุด เมื่อเรียนไประยะหนึ่งแล้ว คำสั่งอาจจะเพิ่มให้ซับซ้อน ให้มากขึ้นตามลำดับ เช่น

- Stand up , and walk to the window.
- Stand up , walk to the window and open it.

นอกจากนี้ อัชเชอร์ ยังได้เสนอแนะว่าควรกำหนดจำนวนเนื้อหาที่นำมาสอนในแต่ละครั้งให้แน่นอน ในการเรียนชั่วโมงหนึ่งๆ ผู้เรียนสามารถเรียนศัพท์ใหม่ๆ ได้ 12–36 คำ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความแตกต่างของผู้เรียน ความสามารถในการเรียนรู้ ขนาดชั้นเรียน และระดับการฝึกด้วย อัชเชอร์และผู้สนับสนุนหลายท่าน มีความเห็นตรงกันว่า การเคลื่อนไหวของร่างกายเป็นตัวกลางที่มีพลัง (Powerful mediator) ที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจโครงสร้างของภาษา การเรียนรู้ภาษานั้นเป็นไปได้ที่จะเรียนรู้เป็นกลุ่มข้อความ (Chunks) แต่จะต้องพัฒนาวิธีการจากคำกริยารายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ก่อนไปสู่รายละเอียดใหญ่ (พัฒนาโดย แอสครี. 2544 : 25)

อย่างไรก็ตามในการใช้คำสั่ง ควรระวังประโยคที่ซับซ้อนมากเกินไป เพราะอาจทำให้ผู้เรียนสับสนได้ เกี่ยวกับการแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษา (Correction) และการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) นั้น อัชเชอร์ เห็นว่า หลังจากที่มีผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียน แต่ละคนพยายามพูดออกมา ผู้สอนไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ข้อบกพร่องของผู้เรียนในขณะนั้น แต่ถ้าจำเป็นจริงๆ การวิจารณ์ควรเป็นไปอย่างนุ่มนวลและแตกต่างกันไป ตามความหนักเบาของข้อบกพร่องของแต่ละคน ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแก้คำผิดทุกๆ ครั้ง หากข้อผิดพลาดนั้น ไม่ร้ายแรงนักควรปล่อยผ่านไปก่อน การแก้ไขควรทำอย่างสร้างสรรค์ โดยใช้คำพูดที่เหมาะสม การแก้คำผิดในขณะที่ผู้เรียนยังพูดไม่จบอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอย และขัดขวางความก้าวหน้าที่จะแสดงออกอีกด้วย

การฝึกมากๆ จะทำให้เกิดความชำนาญในการฟัง การออกเสียงและสำเนียงที่ตินั้นขึ้นอยู่กับ การฟังที่ชัดเจนและถูกต้อง การที่ผู้เรียนได้ยินตัวเองออกเสียงอย่างไม่ถูกต้องในขั้นแรกๆ อาจทำให้ผู้เรียนสับสนในการแยกเสียงและการจำแนกเสียงที่ถูกต้อง ถ้าให้ผู้เรียนฝึกพูด และให้ระยะเวลาเก็บรวบรวมข้อมูล ไม่มากพอตั้งแต่เริ่ม ความผิดพลาดจะมีมาก และเป็นสิ่งที่ขัดขวางการเรียนรู้อีกด้วย แต่ถ้าให้มีการฝึกทักษะการฟังมากๆ ก่อนทักษะการพูด ผู้เรียนจะสามารถพูดได้ถูกต้องและมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษาด้วย (Asher. 1979 : 5–19)

2.3 ขั้นตอนการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

อัสเซอร์ (สนธิยาพรพรณ์ ยาท่อม. 2538 : 24 อ้างอิงจาก Asher. 1979 : 24 –25) กล่าวว่า หลักการสำคัญของวิธีสอนนี้ คือ การสอนด้วยประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งแสดงท่าทางของคำกริยา เพื่อปฏิบัติตามคำสั่งนั้นๆ ซ้ำประมาณ 2 – 3 ครั้ง ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามความสามารถด้วยตนเอง โดยไม่มีแบบจากครูผู้สอน โดยลำดับขั้นการสอนมีดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ และทบทวนบทเรียน โดยครูพูดประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษพร้อมกับแสดงท่าทางประกอบคำสั่ง 2 – 3 ครั้ง นักเรียนฟังและปฏิบัติไปพร้อมๆ กับครู

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยไม่ต้องดูแบบอย่างจากครู ครูสังเกตว่าถ้าผู้เรียนปฏิบัติไม่ถูกต้องให้กลับไปทำกิจกรรมในขั้นที่ 1 ใหม่

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินการปฏิบัติ และให้ข้อมูลย้อนกลับ ครูประเมินการปฏิบัติของนักเรียนด้วยการสังเกต และแสดงให้นักเรียนทราบถึงผลการปฏิบัติทุกระยะของการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นกิจกรรม และขั้นประเมินผลการเรียนรู้ ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม ซึ่งได้แก่ การเล่นเกม การแสดงท่าทางประกอบเพลง การแสดงบทบาทสมมุติ และการทำแบบฝึกหัดเสริมท้ายบทเรียน เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า การสอนภาษาโดยกลวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางนั้น มีลำดับขั้นตอนอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยเริ่มจากการสาธิตโดยครูผู้สอนเป็นต้นแบบ ผู้เรียนเริ่มรับประสบการณ์ตรงด้านการฟังและเมื่อผู้เรียนแสดงความเข้าใจในสิ่งที่ผู้สอนแสดงให้ดูแล้ว จึงให้ผู้เรียนพูดและปฏิบัติ โดยไม่มีการเร่งให้ผู้เรียนพูดโดยที่ยังไม่พร้อม นอกจากนั้นกิจกรรมเสริมที่ใช้ตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนยังน่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนภาษา และในตอนท้ายชั่วโมงผู้เรียนยังได้ฝึกทักษะการอ่านและเขียนด้วยการทำแบบฝึกหัดอีกด้วย

2.4 กลวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 88 – 90), ฟรีแมน (Freeman. 1986 : 18 – 120) ได้สรุปกลวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางดังนี้

1. การใช้คำสั่งเพื่อกำกับพฤติกรรม

การใช้คำสั่ง เป็นเทคนิคการสอนที่สำคัญของวิธีการสอนแบบนี้ คำสั่งทำให้ผู้เรียนต้องปฏิบัติ การปฏิบัติของผู้เรียนให้ทำตามคำสั่งนั้น มีความหมายชัดเจน อัสเซอร์ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า การจัดการเรียนการสอนอย่างมีชีวิตชีวานั้น ผู้สอนจำเป็นต้องวางแผนการสอนล่วงหน้าว่า ในการเรียนแต่ละครั้งจะใช้คำสั่งใดบ้าง ถ้าจะคิดในขณะที่สอน จะทำให้การเรียนการสอนนั้นซ้ำเกินไป

ขั้นตอนแรกเพื่อให้ผู้เรียนทั้งชั้นเข้าใจความหมายได้ชัดเจน ผู้สอนต้องปฏิบัติพร้อมๆ กับผู้เรียนด้วย ต่อมาจึงออกคำสั่งแต่เพียงอย่างเดียวให้ผู้เรียนปฏิบัติ การแสดงออกของผู้เรียนจะช่วยให้ทราบว่า ผู้เรียนเข้าใจหรือไม่ นอกจากนี้ อัสเซอร์ ได้เสนอว่า ผู้สอนควรจะเรียงลำดับคำสั่งให้ต่างกันในแต่ละครั้ง เพื่อไม่ให้ผู้เรียนจำเฉพาะลำดับการปฏิบัติเพียงอย่างเดียว โดยมีได้เชื่อมโยงการปฏิบัติกับภาษาเลย อัสเซอร์เชื่อว่าเป็นเรื่องสำคัญมากที่จะต้องให้ผู้เรียนรู้สึกว่าเขาประสบความสำเร็จในการเรียน ฉะนั้นจึงไม่ควรให้คำสั่งใหม่เร็วเกินไป และได้เสนอแนะว่า ควรจะให้คำสั่งครั้งละประมาณ 3 คำสั่ง เมื่อผู้เรียนเข้าใจดีแล้ว จึงให้คำสั่งใหม่อีกครั้งละ 3 คำสั่ง เช่นกัน

2. การสลับบทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

ผู้เรียนมีโอกาสเป็นผู้ออกคำสั่งแก่ผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นให้ปฏิบัติตามได้ อັชเชอร์กล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องการพูดหลังจากได้เรียนไปแล้วสักระยะหนึ่ง ผู้เรียนไม่ควรถูกกระตุ้นหรือเร่งเร้าให้พูดจนกว่าเขาพร้อมที่จะพูดเอง

3. การปฏิบัติตามคำสั่งที่ต่อเนื่องกันตามลำดับ

ในชั้นแรก ผู้สอนออกคำสั่ง 3 คำสั่ง เช่น ให้ชี้ไปที่ประตู เดินไปที่ประตูและให้แตะประตู เมื่อผู้เรียนเรียนภาษามากขึ้น ก็จะทำให้คำสั่งมากขึ้นและเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่อง เช่น

- Take out a pen.
- Take out a piece of paper.
- Write a letter (imaginary).
- Fold the letter.
- Put it in an envelop.
- Seal the envelop.
- Write the address on the envelop.
- Put the stamp on the envelop.
- Mail the letter.

คำสั่งที่ต่อเนื่องกันเป็นลำดับเช่นนี้ เรียกว่า Action Sequence กิจกรรมประจำวันหลายๆ อย่าง เช่น การเขียนจดหมาย สามารถนำมาแบ่งเป็นขั้นตอนตามลำดับก่อนหลัง เพื่อใช้ออกคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติตามได้

2.5 ข้อดีและข้อด้อยของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

สุตา ชาตรีนันท์ (2528 : 29 – 38) ได้สรุปข้อดีของการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) ไว้ดังนี้

1. ไม่เสียเวลาในการเรียนมาก เนื่องจากผู้เรียนได้ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยตรงจากการปฏิบัติ ฉะนั้น วิธีสอนแบบนี้จึงไม่จำเป็นต้องนำภาษาแม่เข้ามาเกี่ยวข้องในการเรียนรู้ และครูก็ไม่ต้องเสียเวลาในการใช้ภาษาต่างประเทศนั้นอธิบายความหมายของคำศัพท์หรือความหมายของประโยค ซึ่งเป็นวิธีการที่กระทำได้ยากมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับนักเรียนระดับเริ่มเรียน

2. ประโยคคำสั่งเป็นประโยคที่ใช้กันเป็นส่วนมากในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นลักษณะการสื่อสารโดยตรงระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง (บุรุษที่ 1 กับบุรุษที่ 2) วิธีการสอนโดยใช้ประโยคคำสั่งจึงเป็นวิธีที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาในปัจจุบัน คือ เป็นวิธีที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach)

3. เป็นวิธีการสอนที่ไม่ฝืนธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา คือ สอนตามลำดับทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน คำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียนในการที่จะพัฒนาแต่ละทักษะ และช่วยทำให้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ทางบวกในแต่ละขั้นได้ดีมาก

4. เป็นวิธีสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

5. ในด้านภาษาศาสตร์ โครงสร้างประโยคคำสั่ง เป็นโครงสร้างพื้นฐานของโครงสร้างต่างๆ ฉะนั้น การสอนโดยใช้ประโยคคำสั่งจึงนับว่าเป็นวิธีสร้างความรักความเข้าใจพื้นฐานที่ดีมากให้แก่ผู้เรียน

6. ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดน้อยหรือแทบไม่มีเลย เพราะผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งซึ่งผู้สอนได้แสดงให้เห็นให้ผู้เรียนดูแล้ว

7. การที่ให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งทันทีทำให้ครูไม่ต้องรอคอยคำตอบเหมือนการสอนแบบอื่นๆ ซึ่งอาจทำให้เกิดบรรยากาศที่น่าเบื่อในห้องเรียน ดังนั้น การสอนวิธีนี้จึงช่วยให้ทั้งครูและนักเรียนเกิดความพึงพอใจในบทเรียน บทเรียนมีบรรยากาศที่สนุกสนาน แต่ละฝ่ายสามารถได้รับข้อมูลย้อนกลับได้อย่างรวดเร็ว

8. เนื่องจากในครั้งแรกของการเรียน นักเรียนไม่ต้องใช้ทักษะการพูดและการเขียน ใช้แต่ทักษะการฟัง จึงไม่มีการแก้คำผิดในด้านการออกเสียงไวยากรณ์ หรือการสะกดตัวที่ซ้ำซาก จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

9. ช่วยให้เกิดความทรงจำในการเรียนที่ถาวร และต่อเนื่องไปยังทักษะต่างๆ ได้อย่างดี เพราะการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้สรีระ (Total Physical) ตอบสนอง (Response) สิ่งเร้าที่เป็นคำสั่งภาษาต่างประเทศนั้น ทำให้ผู้เรียนต้องใช้ประสาทสัมผัส และกล้ามเนื้อในการเรียนรู้ ซึ่งตามทฤษฎีเกี่ยวกับความทรงจำกล่าวไว้ว่าเรียนรู้โดยวิธีนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความทรงจำที่คงทนถาวรไม่ลืมง่าย ๆ เช่นเดียวกับคนที่ขี่จักรยานหรือว่ายน้ำเป็น

10. เป็นวิธีสอนภาษาที่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาของสมอง จึงช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้รวดเร็วและสมบูรณ์

11. เป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ช่วยให้เกิดความมั่นใจในตนเอง ยั่งยืนและเกิดแรงจูงใจในการเรียนต่อไป

12. ครูสามารถประเมินผลการเรียนการสอนได้อย่างรวดเร็ว และกระทำได้ตลอดเวลา สามารถควบคุมพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ไปสู่เป้าหมายของการสอนได้อย่างดี

ข้อด้อยของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง สรุปได้ดังนี้

1. การสอนทักษะทางภาษาที่สลับซับซ้อน เช่น ทักษะการพูดและการเขียนที่มีข้อมูลซับซ้อน ยั่งยืน วิธีสอนแบบ TPR นี้ อาจจะได้ผลเท่ากับวิธีสอนแบบอื่น

2. วิธีสอนแบบนี้ครูจะต้องมีการเตรียมตัว และวางแผน ในการใช้ประโยคคำสั่งในการสอนเป็นอย่างดี คือ จะต้องเป็นขั้นตอนต่อเนื่องกัน และพยายามทำให้เกิดความสนุกสนาน มิฉะนั้นอาจเกิดปัญหา คือ เมื่อใช้วิธีนี้ซ้ำซากติดต่อกันนานๆ นักเรียนอาจจะเกิดความเบื่อหน่ายได้

สรุปได้ว่า วิธีการสอนภาษาแบบตอบสนองด้วยท่าทางนั้น มีทั้งข้อดีและข้อด้อย เมื่อผู้สอนทราบถึงข้อด้อยของวิธีนี้แล้ว ผู้สอนควรจะต้องเตรียมวางแผนการสอนเป็นอย่างดี เพื่อช่วยสร้างบรรยากาศที่ดี อันเป็นผลดีต่อการเรียนการสอน รวมทั้งผู้สอนควรพิจารณาให้เหมาะสมกับวัย ระดับความรู้ บุคลิกภาพของผู้เรียน รวมถึงจุดประสงค์ของการสื่อสาร และสถานการณ์ที่ต้องใช้วิธีการนี้ด้วย จึงจะช่วยให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ

2.6 การสร้างกิจกรรมตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

นักการศึกษาหลายท่านได้นำวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมาประยุกต์ เพื่อใช้เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีแนวคิดต่างๆ ดังนี้

ซาร่าห์ (Sarah. 1994 : 19) เชื่อว่า วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนที่เป็นประโยชน์ที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้เรียนในระดับประถมศึกษา เนื่องจากเด็กในระดับนี้ มีความ

เข้าใจในสิ่งที่ฟังดีกว่าให้เด็กพูดเอง เทคนิคในการจัดกิจกรรมแบบวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง คือ กิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการฟัง และมีโอกาสได้แสดง ท่าทางโต้ตอบก่อนที่จะฝึกพูด

เวล และฟูเทียน (Vale with Fuetun. 1986 : 51 – 54) กล่าวว่า กิจกรรมตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง หรืออาจจะเรียกว่า Action Games เป็นกิจกรรมที่ใช้ประโยคคำสั่งหรือคำอธิบายที่ต่อเนื่องกัน โดยเกี่ยวโยงเนื้อหาภาษาในบทเรียนกับกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนปฏิบัติ หรือใช้ภาษากาย และสามารถใช้กิจกรรมเหล่านี้ ในการนำเข้าสู่บทเรียนหรือเป็นเครื่องมือประเมินความเข้าใจของผู้เรียน จากการตอบสนองด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำอธิบายโดยไม่ต้องพูด การใช้การกระทำหรือแสดงท่าทาง สร้างความมั่นใจในการเรียนภาษามากขึ้น กิจกรรมตามวิธีการสอนแบบวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง อาจสร้างได้หลายรูปแบบ นอกจากให้แสดงท่าทางแล้ว อาจเป็นการวาดภาพ ใช้หุ่นมือ การแสดงใบ้ หรืออื่นๆ ที่เป็น การตอบสนองด้วยการกระทำ และไม่จำเป็นต้องใช้กิจกรรมแนวนั้นเฉพาะกับผู้เริ่มเรียนเท่านั้น นอกจากนี้ แนวการจัดกิจกรรมตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ในการเรียนการสอนเริ่มด้วยการฝึกฟัง แล้วจึงให้เริ่มพูดจากสิ่งที่เรียนมาแล้ว ผู้สอนไม่ต้องแก้ข้อผิดพลาดโดยเด็ดขาด ในระยะแรกให้ทำกิจกรรมเป็นคู่และกลุ่มย่อย กระตุ้นให้ผู้เรียนแก้ข้อผิดพลาดด้วยตนเอง หรือจากกลุ่ม ใช้การอ่านและการเขียนเป็นส่วนเสริมในการทำกิจกรรมกลุ่ม เพื่อสอดแทรกทักษะการอ่าน และการเขียนไปพร้อมๆ กัน

กล่าวโดยสรุปว่า การสร้างกิจกรรมตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ควรดำเนินการโดยลำดับดังนี้

1. กิจกรรมที่ใช้เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกฟัง และตอบสนองด้วยการกระทำ ซึ่งช่วยสร้างความมั่นใจในการฝึกพูดต่อไป
2. การฝึกฟังจะเริ่มด้วยคำสั่ง แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตามจนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง
3. เริ่มฝึกพูดจากสิ่งที่เรียนมาแล้ว เมื่อพร้อมที่จะพูด
4. ใช้การอ่านและการเขียนสอดแทรกในการทำกิจกรรมเมื่อผ่านการฝึกฝนทักษะการฟัง การพูดมาแล้วพอสมควร
5. สร้างกิจกรรมได้หลายรูปแบบที่เน้นการปฏิบัติในลักษณะต่างๆ เป็นการตอบสนอง

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ควรเริ่มต้นจากทักษะการฟัง แล้วจึงพัฒนาไปสู่ทักษะการพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา และการ รับรู้ภาษาที่สอง ซึ่งมีหลักสำคัญของทฤษฎีทั้งสองคล้ายคลึงกัน คือ ในการรับรู้ภาษานั้น ผู้เรียนควรเริ่มโดยการฝึกทักษะฟัง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกการฟังให้มากพอ เมื่อผู้เรียนฟังแล้ว สามารถปฏิบัติตามคำสั่ง ได้ ฟังแล้วเข้าใจ สามารถจับใจความ และตอบคำถามได้ เมื่อผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังจนถึงระดับหนึ่งแล้ว ผู้เรียนก็จะเริ่มพัฒนาทักษะการพูด โดยจะสามารถพูดเลียนแบบได้ พูดโต้ตอบได้ เล่าเรื่องที่ได้รับฟังมาแล้วได้ และแสดงความคิดเห็นได้ ทั้งนี้ การพูดจะต้องเกิดขึ้นโดยไม่ต้องมีการบังคับ ผู้เรียนต้องไม่มีความเครียดในขณะที่พูด แล้วผู้เรียนจะเริ่มพูดได้เองด้วยความมั่นใจ (Krashen and Terrell. 1995 : 18 – 21) ดังนั้น ในการเรียนการสอนภาษาแก่ผู้เริ่มเรียน ผู้สอนจึงควรเลือกวิธีการสอนที่เน้นทักษะการฟัง แล้วจึงพัฒนาขึ้นเป็นทักษะการพูด ซึ่งผู้วิจัยพบว่า วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง หรือ TPR เป็นวิธีการสอนภาษาตามแนวธรรมชาติ ที่เหมาะสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาตามวัยและธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา วิธีการนี้เปิดโอกาสให้ ผู้เรียนฝึกฝนการฟังมากๆ พร้อมทั้งปฏิบัติตาม หรือโต้ตอบด้วยท่าทาง เพื่อสื่อความหมาย ทำให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ได้เร็ว เรียนรู้ได้รวดเร็ว มีความคงทนในการเรียนรู้ และสามารถพูดได้ เมื่อได้รับ

การฝึกฟังนานพอสมควร ผู้เรียนรู้สึกมั่นใจในการพูด เป็นเหตุให้มีแรงจูงใจที่จะเรียนต่อไป และมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง หรือ Total Physical Response นี้ มีผลการค้นคว้าที่ยืนยันประสิทธิภาพของการสอนวิธีนี้มากมาย ซึ่งได้ทำการทดลองกับกลุ่ม ผู้เรียนตั้งแต่ระดับปฐมวัย จนถึงอุดมศึกษา และใช้ได้ผลดีกับการเรียนการสอนภาษาที่สองทุกภาษา อีกด้วย

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

3.1 งานวิจัยในประเทศ

สุดา ชาตรีนันท์ (2528 : 72) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ จ.นนทบุรี ที่ได้รับการสอนแบบ TPR ที่มีกิจกรรมเสริม และการสอนตามคู่มือครู โดยแบ่งผู้เรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 45 คน คือ กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบ TPR ที่มี กิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ TPR ที่มีกิจกรรมเสริม มีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษทั้งสองกลุ่ม เมื่อทั้งช่วง 2 สัปดาห์ ภายหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ TPR ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครูมีความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เมื่อทั้งช่วง 2 สัปดาห์ภายหลัง การทดลองแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ TPR ที่มีกิจกรรมเสริม มีความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู และเมื่อทั้งช่วง 3 สัปดาห์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

วนิดา วงษ์จันทร์หาญ (2532 : 53 – 59) นำวิธีสอนแบบ TPR ไปทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก ทดลองเปรียบเทียบกับวิธีการสอนปกติ ใช้เวลาในการทดลอง 60 คาบ พบว่า ผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษด้านการฟังและการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนผลการเรียนรู้ด้านการพูด และด้านโครงสร้างประโยคของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า ผลการเรียนรู้ด้านการพูดและด้านโครงสร้างประโยคของนักเรียนกลุ่มทดลอง มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม และพบว่า วิธีสอนแบบ TPR ช่วยให้นักเรียนมั่นใจในการแสดงออกมากขึ้น สามารถปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่กังวลว่าจะผิด จึงจะทำให้ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ได้

ศศิธร พรหมอินทร์ (2536) ได้ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองตู จ.อุดรธานี ที่ได้รับการสอนแบบ TPR และวิธีสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Communicative approach) โดยกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้น ป.6 จำนวน 56 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบ TPR และกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 28 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. คะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมสูงขึ้นหลังจากการทดลอง
2. แรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ TPR แตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

นั่นคือ กลุ่มที่สอนโดยวิธี TPR มีแรงจูงใจ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่สอนตามวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมาย

พัชรพิมล บุญรัมย์ (2538 : 106) ได้ทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง กับที่เรียนโดยการใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดอนมดแดง กิ่งอำเภอดอนมดแดง จ.อุบลราชธานี จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องละ 30 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยการใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ TPR ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมาก

สนธยาพรรษ์ ยาท้วม (2538 : 81) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบความสามารถ การฟัง – พูด และความเชื่อมั่นในการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ TPR ที่พัฒนาตามแนววรรณฐาน (Genre-based Approach) และการสอนตามคู่มือครู โดยใช้ชั้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน น้ำริดวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องละ 35 คน ใช้เวลา 1 ภาคเรียน ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบ TPR ที่พัฒนาตามแนววรรณฐาน (Genre – Based Approach) และอีกห้องหนึ่งเป็นห้องควบคุม ได้รับการสอนตามคู่มือครู พบว่า

1. ความสามารถในการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่ได้รับการสอนแบบ TPR ที่พัฒนาตามวรรณฐาน และการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความสามารถในการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม

2. ความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ TPR ที่พัฒนาตามแนววรรณฐาน (Genre-Based Approach) และการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

จุฑามาศ สุธรรมรักษ์ (2541 : 121) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมการสอนแบบ TPR โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลวัดปิตุลาธิราชรังษฤษฎี อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา ใช้เวลาดำเนินการทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีพัฒนาการความสามารถในการฟังและการพูดภาษา โดยการใช้กิจกรรมตามแนวการสอนแบบ TPR

มณฑนา พันธุ์ดี (2543 : 138) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง กลุ่มทดลองเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเขินคาเบรียล เขตดุสิต กรุงเทพฯ จำนวน 20 คน ใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังทำการทดลองสูงกว่าก่อนทำการทดลอง

3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

อัสเชอร์ คูกูโด และ อาร์ เดอ ลา ตอเร (Asher, Kusudo and R. de la Torre. 1974) ได้ทำการเปรียบเทียบการเรียนภาษาสเปนของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัย ระหว่างนักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยวิธี TPR และนักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยวิธีฟัง – พูด พบว่า หลังจากการสอนด้วยวิธีการ TPR ไปแล้ว 45 ชั่วโมง นักศึกษากลุ่มนี้มีความสามารถในการฟังได้เท่ากับนักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีการฟัง – พูด ถึง 150 ชั่วโมง และมีความสามารถในการทดสอบการอ่านได้เท่ากัน และหลังจากสอนด้วยวิธีการ TPR นั้น มีความสามารถในการทักทายมากกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยวิธี Audio – Lingual ในเวลา 150 ชั่วโมงถึง 50%

อัสเชอร์ (Asher. 1977) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน 30 คน ที่ใช้วิธีการสอนแบบ TPR กับนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการฟัง – พูด ในระยะเวลา 120 ชั่วโมง เท่ากัน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ TPR มีผลสัมฤทธิ์ ทำการเรียนได้เท่ากับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการฟัง – พูด ในระดับชั้นที่สูงกว่า

สวาฟเฟอร์และวูดรอฟฟ์ (Swaffer and Woodruff. 1978) ได้ทำการทดลองกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเท็กซัส ที่เรียนวิชาภาษาเยอรมัน โดยภายในสัปดาห์แรกใช้วิธีการสอนตามหลัก TPR คือ บอกรายละเอียดให้ผู้เรียนด้วยภาษาที่สามารถเข้าใจได้ ลดความเครียดของผู้เรียน และให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเมื่อมีโอกาส ผลปรากฏว่ามีการพัฒนาดังนี้

1. นักศึกษาสนใจที่จะเรียนภาษาเยอรมันต่อไปในภาคเรียนที่ 2 เพิ่มขึ้นกว่าปีที่ผ่านมา
2. นักศึกษาได้รับวิธีการสอนแนว TPR มีพัฒนาการด้านภาษาเยอรมันเพิ่มมากขึ้น
3. นักศึกษาสามารถทำคะแนนในการทดสอบการอ่านและการฟังจากข้อสอบมาตรฐาน

โดยมีอัตราการสอบผ่านถึง 70% และ 68% ตามลำดับ

4. นักศึกษาสามารถรับรู้ถึงความสามารถที่แท้จริงของตนเอง

มาโจรี ฮอลล์ ฮาเลย์ (Majorie Hall Haley, 1987) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการโต้ตอบในที่ และการใช้ท่าทางในการตอบที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทักษะคิด แรงจูงใจ และความสนใจของนักเรียนระดับปีที่ 1 ของสเปน โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะประสบความสำเร็จในทักษะการพูดหรือไม่ เมื่อได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในปับติมอร์ 3 โรงเรียน จำนวน 178 คน ซึ่งได้รับการศึกษาโดยใช้พูดภาษาอังกฤษ วัดทัศนคติ แรงจูงใจ และตอบแบบสอบถามผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่าการเรียนโดยให้นักเรียนลงมือกระทำ เป็นวิธีการที่ได้ผลในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

หวาง (Wang. 1991 : 2090-A) ได้ทดลองสอนทักษะการฟังภาษาจีน เพื่อความเข้าใจอันเป็นพื้นฐานไปสู่ทักษะการอ่าน และการเขียน โดยสอนนักเรียน 3 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นเด็กปฐมวัย จำนวน 19 คน กลุ่มที่สองเป็นนักเรียนมัธยม จำนวน 20 คน กลุ่มที่สาม เป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ จำนวน 7 คน ผู้เรียนได้มาจากการรับสมัคร ใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ๆ ละ 3 ครั้ง สอนแบบเดียวกันทั้ง 3 กลุ่ม เมื่อครบ 5 สัปดาห์ได้ทดสอบความ เข้าใจ การพูด คำศัพท์ การเลียนแบบท่าทาง และการออกเสียงพบว่า

1. วัยต่างกันมีทักษะในการเรียนรู้ที่ต่างกัน
2. เด็กเล็กสามารถตอบสนองคำสั่งที่เป็นการพูดได้ดีกว่าเด็กโต

3. ความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจของเด็กและผู้ใหญ่แตกต่างกันน้อยมาก
4. การพูดเริ่มขึ้นเมื่อได้ผ่านการฟังมามากพอสมควร
5. เด็กเล็กต้องการบริบทในการพูดมากกว่า
6. ทักษะการฟังเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับทักษะอื่นต่อไป
7. ผู้เรียนทุกวัยต้องการความช่วยเหลือจากภาษาแม่
8. ผู้เรียนทุกวัยเรียนรู้การออกเสียงจากการฝึกฟัง
9. เด็กเล็กสามารถออกเสียงได้ชัดเจนกว่า ในขณะที่เด็กโตและผู้ใหญ่สามารถ

พูดคำศัพท์และประโยคได้มากกว่า

โพสทอฟสกี (พัชรพิมล. 2538 : 81 อ้างอิงจาก Postovsky, Valerian. 1974) และสวอฟ เจ และ วูดดริฟ เอ็ม (Swaff J. and Woodruff M. 1978) ได้วิจัยเรื่องการให้ข้อมูลทางภาษา ทางด้านการฟัง เช่นเดียวกัน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนที่เรียนด้วยการรับข้อมูลทางภาษาด้วยการฟังนั้น มีการเรียนรู้ทักษะการฟังอย่างรวดเร็ว และมีพัฒนาการด้านการพูดที่ดีขึ้นเช่นกัน

แซงเลอร์ (Zuengler. 1993 : 403 – 432) ได้ทดลองส่งเสริมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่นักศึกษาที่มาจากมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน – เมดิสัน สหรัฐอเมริกา กลุ่มทดลองเป็นนักศึกษาชาย ในวิชาเอกเดียวกัน เป็นนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 22 คน กับนักศึกษาที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 23 คน รวม 45 คน โดยให้นักศึกษาทั้ง 45 คนนี้ ฟังบทสนทนาซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับเนื้อหาในวิชาเอกของเขา ด้วยการใช้หูฟังในห้องปฏิบัติการพร้อมกัน 1 บท จากนั้นให้นักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จับคู่กับนักศึกษาที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 15 คู่ ส่วนอีก 15 คน ที่เหลือเป็นผู้สังเกตการณ์ จากนั้นให้นักศึกษาทั้ง 15 คู่ ฟังบทสนทนาที่ 2 ด้วยกัน ในขณะที่ฟังการสนทนาให้ทุกคนมีโอกาสพูดคุยกันให้มากที่สุด มีการหยุดเทปเพื่อทำความเข้าใจเป็นระยะๆ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงปฏิกิริยาตอบสนอง ว่าเข้าใจหรือไม่เข้าใจด้วยท่าทาง หรือน้ำเสียง จนผู้พูดและผู้ฟังสามารถสื่อสารเข้าใจตรงกัน ผู้สอนจะใช้คำถามเพื่อให้คู่สนทนาได้มีโอกาสดูถึงสิ่งอื่นๆ ที่ขยายออกไปจากการสนทนา หลังจากเรียนปรากฏว่าผู้เรียนมีการปฏิสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี และสามารถใช้อังกฤษในการสื่อสารได้อย่างรวดเร็ว

จากผลของงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ เมื่อเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบ TPR กับการสอนแบบอื่นแล้ว จะพบว่า ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะต่างๆ มากขึ้น โดยเฉพาะทักษะการฟัง และการพูด ซึ่งได้ส่งผลต่อทักษะการอ่าน และการเขียนด้วยเช่นกัน และยังช่วยเปลี่ยนทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษอีกด้วย นอกจากนี้ยังพบว่า วิธีการนี้สามารถนำไปใช้ได้กับผู้เรียนทุกระดับ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงมหาวิทยาลัย เนื่องจากวิธีการนี้ไม่ได้เน้นเรื่องของไวยากรณ์ แต่เน้นเรื่องของภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ให้ผู้เรียนเป็นอิสระ และเน้นการโต้ตอบโดยการกระทำหรือท่าทาง ซึ่งกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ฝึกนั้นจะเน้นความสนุกสนาน ลดความเครียดของผู้เรียนเป็นหลัก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

การดำเนินการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. กลุ่มที่ใช้ในการทดลองศึกษาค้นคว้า
2. ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้า
3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าและเก็บข้อมูล
4. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. กลุ่มที่ใช้ในการทดลองศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร 1 ห้องเรียน รวม 42 คน จากนักเรียนทั้งหมด 3 ห้องเรียน (131 คน) ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย

2. ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้า

ใช้ระยะเวลาในการทดลองสัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 60 นาที เป็นเวลา 5 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 15 คาบ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามี่ดังนี้ คือ

- 3.1 แผนการสอน
- 3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ (Pre – Post test)
- 3.3 แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
- 3.4 แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

3.1 แผนการสอน จำนวน 13 แผน (ภาคผนวก ก หน้า 52) ซึ่งเป็นแผนการสอนที่เน้นกิจกรรมการเรียนการสอน แบบ TPR ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 1 ข้อ 1 เข้าใจคำสั่ง คำขอร้อง ภาษาท่าทาง และประโยคง่ายๆ ในสถานการณ์ใกล้เคียงตัววิธีสร้างแผนการสอนมีขั้นตอนดังนี้

3.1.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และเลือกเนื้อหาจากหนังสือชุดกิจกรรมสำหรับครูเพื่อพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้กลุ่มภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3.1.2 ศึกษาการสร้างแผนการสอนโดยยึดหนังสือ Learning Another Language through Actions : The Complete Teacher's Guide Book ของ Dr.James J. Asher (1979) เป็นหลัก

3.1.3 สร้างแผนการสอนซึ่งเน้นวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน โดยครูพูดประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษพร้อมกับแสดงท่าทางประกอบคำสั่ง 2 – 3 ครั้ง นักเรียนฟังและปฏิบัติไปพร้อมๆ กับครู

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่ต้องดูแบบอย่างจากครู ถ้านักเรียนปฏิบัติไม่ถูกต้อง ให้กลับไปทำกิจกรรมในขั้นที่ 1 ใหม่

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินการปฏิบัติ และให้ข้อมูลย้อนกลับ ครูประเมินการปฏิบัติของนักเรียนด้วยการสังเกต และแสดงให้นักเรียนทราบถึงผลการปฏิบัติทุกระยะของการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผลโดยใช้กิจกรรมเสริม ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม ซึ่งได้แก่ การเล่นเกม การแสดงท่าทางประกอบเพลง การแสดงบทบาทสมมติ และการทำแบบฝึกหัดเสริมท้าย บทเรียน นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ บอกความหมายของศัพท์ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในบทเรียนดียิ่งขึ้น

3.1.4 นำแผนการสอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้อง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ (Pre – Post test) (ภาคผนวก ข หน้า 63)

3.2.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังการพูด (Pre – Post test) วัดความสามารถการฟัง การพูด การอ่าน ก่อนและหลังการทดลอง โดยศึกษาจากหนังสือวิธีทดสอบทางภาษาแบบต่างๆ เทคนิคการเขียนข้อสอบของ ขวาล แพร่ตกุล (2520 : 118 – 210) หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544 : 149 – 153) Before Hear Say ของ เดวิท ฮู (David Hough. 1995 : 1 – 12) Basic in Listening Short Task for Listening Development ของ ไมเคิล รอสท์ และ มาเน็ต ซูกู อูร์โน (Michael Rost and Manet Sugu Uruno. 1995 : 3 – 15) และศึกษาจากงานวิจัยของผู้วิจัยหลายท่านดังนี้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนิสิตภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ. 011) ทักษะการฟังของ สุดา ชาตรีนันท์ (2528 : 42 – 43) แบบทดสอบปากเปล่าวัดความสามารถการฟัง การพูด การอ่านภาษาอังกฤษของ สรญาพรพรณ์ ยาท่วม (2538 : 148 – 185) แบบประเมินความสามารถการฟังและการพูดของนักเรียน ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมตามแนวการสอนแบบโต้ตอบด้วยสระของ จุฑามาศ สุธรรมรักษ์ (2541 : 78 – 84) แบบทดสอบความสามารถในการฟัง และการพูด ก่อนและหลังทดลองของ มัณฑนา พันธุ์ดี (2543 : 101 – 105)

3.2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง (Pre–Post test) ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบทดสอบความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของ มัณฑนา พันธุ์ดี (2543 : 101 – 105) และนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนการสอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการประเมินผลและผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาตรวจสอบและนำข้อมูลย้อนกลับมาปรับปรุงแก้ไข

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถด้านการฟัง มีทั้งหมด 30 ข้อ รวม 30 คะแนน

ข้อย่อย 1.1 มี 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 10 คะแนน

นักเรียนฟังคำสั่งจากครูแล้วปฏิบัติตามคำสั่งในใบงานของนักเรียน

โดยกำหนดค่าความหมายความสามารถในการฟังเป็นระดับดังนี้

เข้าใจคำสั่ง คำอธิบายทั้งหมด และตอบสนองได้อย่างถูกต้อง = 2

เข้าใจคำสั่ง คำอธิบายบางส่วน และตอบสนองได้มีผิดพลาดเล็กน้อย = 1

ไม่เข้าใจคำสั่งหรือคำอธิบาย แล้วไม่สามารถที่จะตอบสนองได้ = 0

ข้อย่อย 1.2 มี 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 10 คะแนน

ให้ผู้เรียนฟังประโยคคำสั่งจากครู แล้วเลือกตอบข้อที่ถูกต้อง

ข้อย่อย 1.3 มี 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 10 คะแนน

ให้นักเรียนฟังคำศัพท์ ประโยค บทสนทนา แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

ตอนที่ 2 แบบทดสอบปากเปล่า เพื่อวัดทักษะความสามารถการพูดมีทั้งหมด 6 ข้อ ข้อละ 5 คะแนน รวม 30 คะแนน โดยกำหนดค่าความสามารถตามแนวการให้คะแนนของแครร์รอล (Carrol. 1982 : 53 – 54, 136 - 139) ดังนี้

ข้อ 1 – 4

5 คะแนน สำหรับผู้ฟังที่ฟังคำถามแล้วสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง โดยพูดได้อย่างราบรื่นไม่ติดขัด

4 คะแนน สำหรับผู้ฟังที่ฟังคำถามแล้วสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง โดยผู้ถามบอกให้รายละเอียด หรือถามต่อ

3 คะแนน สำหรับผู้ฟังที่ฟังคำถามแล้วมีความลังเล ไม่ตอบทันที แต่สามารถแก้ไขได้ ถูกต้อง เมื่อได้รับการถามซ้ำ

2 คะแนน สำหรับผู้ฟังที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดในครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขได้ ถูกต้อง เมื่อได้รับการถามซ้ำ

1 คะแนน สำหรับผู้ฟังที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดและตะกุกตะกักในครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขถูกต้องได้บ้างเมื่อได้รับการถามซ้ำ

0 คะแนน สำหรับผู้ฟังที่ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจคำถามและไม่พูดเลย

ข้อ 5 – 6

5 คะแนน สำหรับผู้เรียนที่สามารถสั่งให้ครูปฏิบัติ โดยพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้อง ไม่ติดขัด

4 คะแนน สำหรับผู้เรียนที่สามารถสั่งให้ครูปฏิบัติ โดยพูดได้มากและผิดพลาดน้อยมาก

3 คะแนน	สำหรับผู้เรียนที่สามารถสั่งให้ครูปฏิบัติ โดยพูดได้พอสมควรและผิดพลาดบ้าง
2 คะแนน	สำหรับผู้เรียนที่สามารถสั่งให้ครูปฏิบัติ โดยพูดได้เล็กน้อย ไม่ค่อยถูกต้อง แต่สามารถแก้ไขถูกต้องได้บ้าง
1 คะแนน	สำหรับผู้เรียนที่สามารถสั่งให้ครูปฏิบัติ โดยพูดได้น้อยมาก ตะกุกตะกัก ไม่สามารถสื่อความได้
0 คะแนน	สำหรับผู้เรียนที่ไม่สามารถสั่งให้ครูปฏิบัติ โดยพูดไม่ได้เลย

วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง

2. ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วนำคะแนนดิบที่ได้หารด้วย 2

3. ผู้วิจัยนำคะแนนการสอบก่อนและหลังการทดลอง มาเปรียบเทียบหาความแตกต่างโดยการทดสอบค่า T (t – Test) แบบกลุ่มสัมพันธ์ (Dependent)

3.3 แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (ภาคผนวก ค หน้า 71) มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.3.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงความสามารถของนักเรียนในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษจากหนังสือภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมของ กุศยา แสงเดช (2545 : 211 – 216) เทคนิควิจัยทางการศึกษาของ ล้วน และอังคณา สายยศ (2538 : 154 – 156) แนวทางการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 90 – 93) หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2536 : 57 – 65) แบบสังเกตการแสดงความสามารถในการฟังและการพูดของนักเรียนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมตามแนวการสอนแบบโต้ตอบด้วยสระของ จุฬามาต สุธรรมรักษ์ (2541 : 74) แบบสังเกตพฤติกรรมในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ของมณฑนา พันธุ์ดี (2543 : 99)

3.3.2 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง โดยดัดแปลงจากแบบสังเกตพฤติกรรมในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางของ มณฑนา พันธุ์ดี (2543 : 93) แบบสังเกตพฤติกรรมนี้ใช้เพื่อสังเกตพัฒนาการของผู้เรียนในด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ พฤติกรรม การเรียน ความสนใจ การแสดงออกถึงความสนุกสนาน และความเข้าใจในบทเรียน นอกจากนี้ยังช่วยให้ ผู้วิจัยมีโอกาสแก้ไขข้อบกพร่องในการสอนครั้งต่อไปอีกด้วย ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรม การแสดงความสามารถในการฟังและการพูดเป็นระยะ รวม 4 ครั้ง ระหว่างการสอน ตามแผนการสอนที่ 1, 5, 9 และ 13 ซึ่งแบบสังเกตพฤติกรรมดังกล่าวนี้ มีรายการพฤติกรรมจำนวน 9 ข้อ และมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของ ไลเคิร์ต (Likert's Scale) ข้อมูลของแบบสังเกตพฤติกรรมนี้เก็บรวบรวมโดย

1. ผู้วิจัยและผู้สังเกตการสอนเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน และประเมินตามรายการในแบบสังเกต โดยกำหนดค่าความหมาย พฤติกรรมการฟังและการพูดของนักเรียนตามเกณฑ์ประเมินดังนี้

การฟัง

เข้าใจสิ่งที่ได้ฟังทั้งหมด และตอบสนองได้ทันทีและถูกต้อง	=	5
เข้าใจสิ่งที่ได้ฟังเกือบทั้งหมด และตอบสนองได้	=	4
เข้าใจสิ่งที่ได้ฟังบางส่วน และตอบสนองได้พอสมควร	=	3
เข้าใจสิ่งที่ได้ฟังเล็กน้อย และตอบสนองได้บางเรื่อง	=	2
เข้าใจสิ่งที่ได้ฟังได้น้อยมาก และไม่ตอบสนอง	=	1

การพูด

พูดได้ชัดเจน คล่องแคล่ว พูดโต้ตอบได้มาก และถูกต้องทั้งหมด	=	5
พูดได้ค่อนข้างชัดเจน พูดโต้ตอบได้เป็นส่วนมาก ผิดพลาดน้อยมาก	=	4
พูดได้พอสมควร พูดโต้ตอบได้บ้าง ผิดพลาดบ้าง	=	3
พูดได้น้อย พูดโต้ตอบไม่ใคร่ถูกต้อง	=	2
พูดได้น้อยมาก ไม่สามารถสื่อความหมายได้	=	1

การร่วมกิจกรรม

ร่วมกิจกรรมมากที่สุด	=	5
ร่วมกิจกรรมมาก	=	4
ร่วมกิจกรรมปานกลาง	=	3
ร่วมกิจกรรมน้อย	=	2
ร่วมกิจกรรมน้อยที่สุด	=	1

2. นำค่าคะแนนของทุกรายการจากการสังเกตมาหาค่าเฉลี่ย (Mean)

3. แปลความหมายค่าเฉลี่ย (Mean) การทดลองตามแผนการสอนที่ 1, 5, 9 และ 13 โดยใช้แบบวัดชนิดมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามแบบของ ไคเคิร์ท (Likert's Scale) ซึ่งใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (Mean) ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 107 – 108)

ค่าเฉลี่ย

4.51 – 5.00 แปลความว่า	นักเรียนมีระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมมากที่สุด
3.51 – 4.50 แปลความว่า	นักเรียนมีระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมมาก
2.51 – 3.50 แปลความว่า	นักเรียนมีระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมปานกลาง
1.51 – 2.50 แปลความว่า	นักเรียนมีระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมน้อย
1.00 – 1.50 แปลความว่า	นักเรียนมีระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมน้อยที่สุด

3.4 แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (ภาคผนวก ค หน้า 72)

การสร้างแบบประเมินตนเองของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนประเมินความสามารถของตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.4.1 ศึกษาการสร้างแบบสอบถาม เพื่อประเมินตนเองจากหนังสือวิจัยเชิงปฏิบัติของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2541 : 36 – 38) การวิจัยเบื้องต้นของ บุญชม ศรีสะอาด (2523 : 63 – 71) การพัฒนาการสอนของ บุญชม ศรีสะอาด (2537 : 153 – 161) แบบสอบถามเพื่อประเมินตนเองของนักเรียนในการฟังและการพูดในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยการใช้กิจกรรมตามแนวการสอนแบบโต้ตอบสี่ระของ จุฑามาศ สุธรรมรักษ์ (2541 : 75 – 77) แบบทดสอบประเมินตนเอง ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางของ มัทนนา พันธุ์ดี (สารนิพนธ์. 2543 : 107)

3.4.2 สร้างแบบประเมินตนเองของนักเรียนในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรายการพฤติกรรมจำนวน 9 ข้อ และลักษณะของแบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามแบบของไลเคิร์ต (Likert's Scale) แบบสอบถามนี้ ผู้เรียนเป็นผู้ประเมินตนเอง โดยผู้วิจัยอ่านคำถามในแบบสอบถาม พร้อมทั้งอธิบายรายละเอียด และยกตัวอย่างประกอบ ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสวัดความรู้ความสามารถของตนเองได้อย่างเที่ยงตรง ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะในด้านต่างๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนั้นผู้วิจัยยังสามารถทราบข้อมูลย้อนกลับของผู้เรียน และนำแนวทางมาปรับปรุง ข้อบกพร่องด้านการเรียนการสอนในครั้งต่อไปได้

เก็บรวบรวมรายละเอียดต่างๆ ของข้อมูลแบบประเมินตนเองโดยให้นักเรียนทำแบบสอบถามจำนวน 4 ครั้ง หลังจากเสร็จการทดลองตามแผนการที่ 1, 5, 9 และ 13 โดยกำหนดค่าความหมายของความสามารถในการรับฟังและการพูดของผู้เรียน ตลอดจนจัดกระทำกับข้อมูลเช่นเดียวกับแบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน (บทที่ 3 หน้า 25)

4. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) ศึกษาเอกสาร วารสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน การฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง และหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 1

2) เลือกกลุ่มทดลองโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เลือกมาเรียน 1 ห้องเรียน รวม 42 คน จากนักเรียนทั้งหมด 3 ห้องเรียน (131 คน)

3) สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ซึ่งประกอบด้วย

3.1 แผนการสอนที่เน้นวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 13 แผน

3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ (Pre – Post Test)

3.3 แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

3.4 แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

- 4) นำเครื่องมือข้างต้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข
- 5) วัดทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง โดยการให้ทำแบบทดสอบวัด

ความสามารถในการฟังและการพูดก่อนการทดลอง (Pre – Test)

- 6) ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยเป็นผู้ทำการสอนเอง
- 7) ผู้วิจัยและผู้สังเกตการสอน (อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ) ซึ่งได้รับการแนะนำเกี่ยวกับวิธีการประเมินผล ให้มีความเข้าใจตรงกันในข้อความทั้งหมดของแบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง สังเกตพฤติกรรมระหว่างการเรียนของนักเรียน รวม 4 ครั้ง คือ ระหว่างการสอนตามแผนการสอนที่ 1, 5, 9 และ 13 และประเมินตามรายการในแบบสังเกต

- 8) ผู้เรียนทำแบบประเมินตนเอง เมื่อจบสิ้นการทดลองของเนื้อหาตามแผนการสอนที่ 1, 5, 9 และ 13

- 9) วัดทักษะการฟังและการพูดของกลุ่มทดลอง โดยการให้ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง และการพูดของนักเรียนหลังการทดลอง (Post – Test)

- 10) นำข้อมูลมาวิเคราะห์ สรุปและอภิปรายผล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตรค่าเฉลี่ยจากคะแนนที่แจกแจงความถี่ (Frequency) ใช้กับแบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงความสามารถในการฟัง และการพูดของนักเรียน

$$\text{สูตร} \quad \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของข้อมูล
	N	แทน	จำนวนข้อมูล

5.2 การทดสอบค่า T (t – test) แบบกลุ่มสัมพันธ์ (Dependent) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS ใช้ในการเปรียบเทียบคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการทดลอง

$$\text{สูตร} \quad t = \frac{\bar{X}_d}{\frac{S_d}{\sqrt{n}}}$$

เมื่อ	$\bar{X}_d$	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนแต่ละคู่
	S_d	แทน	ค่าเฉลี่ยความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างของคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนคู่ของข้อมูล

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เพื่อการพัฒนาความสามารถทางด้านทักษะในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
df	แทน	ระดับขั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
p	แทน	ความน่าจะเป็นสำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แสดงผลข้อมูลค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสามารถในการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา ในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

ส่วนที่ 2 แสดงผลข้อมูลค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนาที่ได้รับการสอนตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง จากการสังเกตพฤติกรรมของผู้วิจัยและผู้สังเกตการ

ส่วนที่ 3 แสดงผลข้อมูลค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนาที่ได้รับการสอนตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง สรุปผลของการทดลองจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 2. แบบสังเกตพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
 3. แบบประเมินตนเองของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
- ผลปรากฏดังนี้

กลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 42 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 15 คาบ

จุดมุ่งหมาย

เพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ความสำคัญของการวิจัย

ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มขึ้นเมื่อใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง และเป็นแนวทางสำหรับครูในการนำวิธีดังกล่าวไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับวัยและระดับของผู้เรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการจัดการเรียนรู้โดยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง และหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ช่วงชั้นที่ 1
2. เลือกกลุ่มทดลองโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย
3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
 - 3.1 แผนการสอนที่เน้นวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
 - 3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

3.3 แบบสังเกตพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

3.4 แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

4. นำเครื่องมือข้างต้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและปรับแก้ไข

5. วัดทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง โดยการให้ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูด ก่อนการทดลอง

6. ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเอง โดยในระหว่างการทำทดลองผู้วิจัยและผู้สังเกต รวม 2 คน สังเกตการสอนโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม และให้นักเรียนทำแบบประเมินตนเอง หลังเสร็จสิ้นการสอน ตามแผนการสอนที่ 1 ที่ 5 ที่ 9 และ 13

7. วัดทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง โดยการให้ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดหลังการทดลอง

8. นำข้อมูลมาวิเคราะห์ สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง สรุปผลได้ดังนี้

1. จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่าความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ หลังจากการทดลอง มีค่าเฉลี่ย 27.51 คะแนน สูงกว่าก่อนการทดลอง ที่มีค่าเฉลี่ย 19.70 คะแนน

2. จากการสังเกตนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยผู้วิจัยและผู้สังเกตการสอนอีก 1 คน รวม 2 คน หลังจบการทดลองตามแผนการสอนที่ 1, 5, 9 และ 13 โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า ความสามารถในการฟัง การพูด และทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีการพัฒนาขึ้นโดยลำดับ กล่าวคือ ตั้งแต่ระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 3 ความสามารถของนักเรียนอยู่ในระดับมาก และระยะที่ 4 เพิ่มขึ้นอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 3.96, 3.96, 4.18 และ 4.63 ตามลำดับ

3. จากการประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษหลังจากจบการทดลองตามแผนการสอนที่ 1, 5, 9 และ 13 พบว่า ความสามารถในการฟัง การพูด และทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ระยะที่ 1 – 3 ความสามารถอยู่ในระดับมาก อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงซึ่งไม่คงที่ กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย 4.50, 4.39 และ 4.49 ตามลำดับ ส่วนระยะที่ 4 นักเรียนประเมินความสามารถของตนเองอยู่ในระดับมากที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย 4.56

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง โดยทำการทดลองสอน เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ รวม 15 คาบ ปรากฏว่า ผลการทดลองเป็นไปตามจุด มุ่งหมาย กล่าวคือ การใช้กิจกรรมการสอนตามแนวการสอน แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง สามารถพัฒนา ความสามารถในการฟัง และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น โดยมี ประเด็นสำคัญที่จะนำมาอภิปรายดังนี้

1. วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง สามารถพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งนี้ เนื่องจาก

1.1 ทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาด้านการเรียนภาษาอย่างค่อยเป็นค่อยไปและอย่างถูกต้อง ตาม ธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา ในขั้นแรกจะมุ่งด้านทักษะการฟังและตามด้วยการเคลื่อนไหว เวลาที่ใช้ใน การเรียนร้อยละ 70 จะให้กับการฟังและการทำตามคำสั่ง อีกร้อยละ 20 ใช้ในการพูด ส่วนการอ่านและ เขียนนั้นใช้เวลาเพียงร้อยละ 10 เท่านั้น โดยมีครูผู้สอนเป็นต้นแบบแสดงท่าทางและออกเสียงพูดประโยค คำสั้นๆ ซ้ำประมาณ 2 – 3 ครั้ง จนกระทั่งผู้เรียนมีประสบการณ์มากพอสมควร และพร้อมที่จะทดลอง ด้วยตนเอง โดยไม่มีแบบอย่างจากครูสอน และสื่อความหมายได้ตรงที่สุด ในระหว่างการทดลองนักเรียนมี โอกาสฝึกฟังคำสั่งจากบทเรียนแรกจากคำสั่งที่สั้นและง่ายๆ ได้ฟังซ้ำเป็นการทบทวนในบทเรียนต่อไป ได้ ความรู้ใหม่เพิ่มขึ้นทีละน้อย นักเรียนเข้าใจความหมายและจำคำศัพท์และประโยคได้ ตามลำดับ ซึ่งหลักการ ของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษา ต่างประเทศ สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี และเป็นวิธีการที่ไม่ฝืนธรรมชาติของการ เรียนรู้ภาษา (Asher. 1979 : 4) และหลังจากที่ผู้วิจัยได้สอนตามแผนการสอนด้วยวิธีการตอบสนองด้วย ท่าทางพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการฟังดีกว่าการพูด ซึ่งความสามารถในการฟังนี้ช่วยพัฒนา ความสามารถในการพูดให้ดีขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับอัสเชอร์ที่กล่าวว่า “ไม่เพียงความสามารถในการฟังของ เด็กจะดีกว่าความสามารถในการพูดเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาการพูดอีกด้วย” (Asher. 1979 : 4)

1.2 สามารถสร้างบรรยากาศที่สนุกสนาน นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์อันดีกับผู้วิจัยและเพื่อน นักเรียนในห้อง ในการทำกิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมคู่ นักเรียนสนุกสนานทุกบทเรียนกับการทำกิจกรรมการ แสดงท่าทาง การปฏิบัติตามคำสั่งในเกม หรือกิจกรรมงานฝีมือ การให้แสดงท่าทางประกอบเพลง โคลงกลอน การวาดภาพตามข้อมูลที่ได้รับ นักเรียนมีความกระตือรือร้น และตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมเป็นอย่างดี จากการ สังเกตของครูผู้สอนและผู้สังเกตการสอนพบว่า ค่าเฉลี่ยของความสนุกสนานในการเรียนของนักเรียนที่ได้รับ การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางจากระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 4 สูงขึ้นเป็นลำดับ ตามตาราง 2 ข้อ 8 หน้า 31 ซึ่งสอดคล้องกับที่ สุมิตรา อังควันกุล (2535 : 86) ที่กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของวิธีสอนนี้เน้นให้ ผู้เรียนมีประสบการณ์การเรียนรู้ที่สนุกสนานและกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้ อย่างไรก็ตาม การใช้กิจกรรมที่ซ้ำ หรือไม่หลากหลาย เช่น ครูให้นักเรียนฟังคำสั่งชุดเดิมซ้ำๆ ทำให้ผู้เรียนที่มีอายุ 6 – 7 ปี เกิดความเบื่อ หน่ายได้ ดังจะเห็นได้จากการทดลองพบว่า จากการประเมินตนเองของนักเรียนในระยะที่ 2 ของการทดลอง ค่าเฉลี่ยในทุกหัวข้อลดลงจากช่วงที่ 1 ดังปรากฏในตาราง 3 หน้า 34 ผู้เรียนต้องทำกิจกรรมซ้ำๆ ซึ่งทำให้ ผู้เรียนเริ่มไม่รู้สึกตื่นเต้นกับบทเรียนเหมือนกับระยะที่ 1 จึงทำให้การประเมินตนเองของนักเรียนลดลง แม้จะ ยังคงอยู่ในระดับมากก็ตาม นั่นคือ จาก 4.50 ในระยะที่ 1 มาเป็น 4.39 ในระยะที่ 2 ดังนั้น ครูผู้สอนควร

จะต้องคำนึงถึงความพอใจในการเรียนของผู้เรียนด้วย โดยการเตรียมกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบที่ทำหยาบมากขึ้นเป็นลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ มารีแอน เซลเชอ เมอร์เซีย (K. Marianne Celce – Murcia, 1984 : 4 – 6) ที่ว่า การจัดกิจกรรมที่มีความหลากหลาย ถ้าผู้สอนจัดการสอนในแต่ละคาบให้มีความสนุก มีความแปลกใหม่ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ เกิดความต้องการที่จะเรียนและมีความสุข ไม่เครียด

1.3 นักเรียนเรียนรู้สิ่งต่างๆ จากประสบการณ์ตรงผ่านทางประสาทสัมผัสทั้งห้า นักเรียนจะจดจำสิ่งที่เรียนจากการแสดงท่าทางของครูผู้สอนและพยายามเลียนแบบ เมื่อได้รับการฝึกฝนที่เพียงพอก็จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำและประโยค ซึ่งจากการสังเกตในระหว่างการทำทดลอง พบว่า นักเรียนสามารถออกคำสั่งให้เพื่อนนักเรียนปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง พบว่า นักเรียนสามารถออกคำสั่งให้เพื่อนนักเรียนปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง หลังจากที่ได้ดูภาพซึ่งเป็นภาพแสดงการกระทำ ซึ่งเป็นภาพแสดงการกระทำที่เรียนผ่านมาจากบทที่แล้ว จากการสังเกตของครูผู้สอนและผู้สังเกตการสอนพบว่า เมื่อครูสอนนำเข้าสู่บทเรียนโดยให้นักเรียนออกคำสั่งสั่งเพื่อนหลังจากดูภาพ แล้วให้เพื่อนในชั้นปฏิบัติตามคำสั่ง นักเรียนสามารถทำได้ถูกต้องโดยเฉพาะในระยะที่ 4 ของการทดลอง คือ แสดงให้เห็นว่าหลังจากนักเรียนได้รับการฟังมากพอสมควร ได้เห็นตัวอย่างการปฏิบัติจากครูผู้สอน และนักเรียนตัวแทน จนเกิดความเข้าใจความหมายเหล่านั้น และได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติด้วยตนเองบ่อยๆ ในที่สุดก็จะสามารถพูดออกคำสั่งให้ผู้อื่นปฏิบัติตามได้ ซึ่งตรงกับข้อสรุปจากการทดลองของ หวาง (Wang. 1991) ที่กล่าวว่า ทักษะการฟังเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับทักษะอื่นต่อไป การพูดเริ่มต้นเมื่อผ่านการฟังมากพอสมควร ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปจากการทดลองของเบเกอร์ (Baker. 1987 : 50 – 53) ว่าให้ผู้เรียนฟังจนเกิดความเข้าใจ หากเขาพร้อมที่จะสื่อสารเขาจะเคลื่อนไหว ร่างกายเป็นการตอบสนอง แล้วเริ่มพูดจากระตือรือร้นไปสู่วลีประโยคสั้นๆ แล้วค่อยๆ ขยับขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ต่างๆ ได้เป็นอย่างดี หลังจากที่ได้ดูจากเพื่อน และได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 55 – 56) ซึ่งกล่าว ว่า “ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการสังเกตดูเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ และจำได้ดี”

1.4 ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนไม่ถูกบังคับให้พูดในขณะที่ยังไม่พร้อม ซึ่งจะเห็นได้จากขณะทำการทดลอง เมื่อนักเรียนได้ฟังครูผู้สอนพูดออกคำสั่งให้ปฏิบัติจนนักเรียนสามารถปฏิบัติตามได้แล้ว นักเรียนสามารถพูดไปพร้อมกับครูผู้สอน และพูดได้เองอย่างมั่นใจ โดยไม่ต้องให้ผู้สอนบอกให้พูดตามแต่อย่างใด ซึ่งสอดคล้องกับ สุตา ชาตรีนันท์ (2528 : 31) ที่ว่า วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนและเกิดความมั่นใจยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันครูผู้สอน คอยให้กำลังใจ ไม่มีการตำหนิ เมื่อนักเรียนทำผิดพลาด ข้อผิดพลาดเล็กน้อยที่ไม่กระทบกระเทือนต่อเนื้อหาการเรียนการสอน ควรปล่อยให้ผ่านไปก่อน แล้วจึงกลับมาแก้ไขทีหลัง และช่วยเสริมแรงแก่ผู้เรียน เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง ซึ่งจะเห็นได้ค่าเฉลี่ยของทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ในระยะแรกนักเรียนบางคนไม่กล้าที่จะแสดงท่าทางและขาดความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ เช่น ในการทดลองผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างเลือกนักเรียนตัวแทนมาออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติหลังจากที่ดูภาพที่หยิบขึ้นมาได้ แต่นักเรียนไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง ครูไม่แก้ไขหรือตำหนิ ผู้เรียน แต่กระตุ้นให้เขาคิดให้รอบคอบและตอบใหม่อีกครั้ง สำหรับผู้เรียนที่ตอบได้ถูกต้อง หรือออกคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติได้ถูกต้อง ครูผู้สอนจะกล่าวคำชมเชยและให้เพื่อนในชั้นปรบมือให้ ซึ่งทำให้ผู้เรียนรู้สึก ผ่อนคลายไม่เครียด มีความมั่นใจในตนเองและภาคภูมิใจมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปของ อัชเชอร์ (Asher. 1979 : 24) ที่กล่าวว่า “ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแก้ไขคำผิดให้ทุกครั้งหากข้อผิดพลาดนั้นไม่

ร้ายแรงนัก ควรปล่อยให้ผ่านไปก่อน การแก้คำผิดในขณะที่ผู้เรียนพูดไม่จบ อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอย และ ขัดขวางความก้าวหน้าในการแสดงออกอีกด้วย”

1.5 ทำให้นักเรียนกระตือรือร้น นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา เป็น การเรียนรู้ภาษาโดยที่ผู้เรียนไม่รู้สึกรำคาญ ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะผู้เรียนที่มีอายุ 5 – 7 ปี ซึ่งมักมีสมาธิสั้น ไม่ชอบอยู่นิ่ง ดังจะเห็นได้จากในระหว่างการทดลอง ครูผู้สอนและผู้สังเกตการสอนได้ทำการบันทึกพฤติกรรม ของนักเรียน พบว่า ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (แผนภูมิ 1 หน้า 32) ทั้งนี้ เนื่องจาก ครูผู้สอนได้เตรียมกิจกรรมที่เน้นการเคลื่อนไหว การทำงานกลุ่ม เกมและเพลง ที่ต้องใช้ท่าทางประกอบ ดังนั้น นักเรียนจึงรู้สึกเพลิดเพลิน และไม่รู้สึกรำคาญกับการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สมพร สุทัศน์ (2525 : 42 – 44) ที่ว่า ผู้เรียนในวัยนี้มีความคล่องตัวไว ไม่อยู่นิ่ง ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีการเคลื่อนไหวในการทำงาน ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

2. สื่อการเรียนการสอน

ในการเรียนการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า สื่อการสอนมีส่วนสำคัญ อย่างยิ่งที่จะช่วยให้เด็กนักเรียนเข้าใจความหมาย และสามารถสื่อสารภาษาได้อย่างถูกต้อง ในการทดลองนี้มีประเด็น ที่น่าสนใจ ควรนำมาอภิปรายเกี่ยวกับสื่อการสอนดังนี้

2.1 รูปภาพ จากการทดลอง ผู้วิจัยได้จัดทำรูปภาพขนาดใหญ่ สวยงาม และภาพที่สื่อ ความหมายชัดเจน เมื่อผู้เรียนดูภาพ ผู้เรียนสามารถแสดงท่าทางและพูดได้ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าว ของ อัญชลี ชยานุวัติ (Anchalee. 1996 : 59) ที่ว่า รูปภาพที่สวยงามและชัดเจนจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียน เกิดจินตนาการและสามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองได้อย่างสร้างสรรค์

2.2 เทปเพลงที่ใช้ประกอบการสอน สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและช่วยให้ผู้เรียน ประสบความสำเร็จในการเรียนได้มากกว่าการสอนโดยการใช้เสียงของครูเพียงอย่างเดียว เทปเพลงมีจังหวะ สนุกสนาน มีเสียงดนตรีประกอบ และมีเสียงร้องที่ทำให้ผู้เรียนสามารถร้องตามได้ สามารถออกเสียงได้ ถูกต้อง ชัดเจน โดยเลียนแบบจากเทปเพลง ซึ่งร้องโดยเจ้าของภาษา ผู้เรียนจึงสามารถจำ คำศัพท์และ แสดงท่าทางประกอบได้ถูกต้อง ดังจะเห็นได้จากการทดลอง เมื่อครูผู้สอน Sit in a circle มาประกอบการ สอน แล้วให้ผู้เรียนร้องตามและแสดงท่าทางประกอบ โดยให้ผู้เรียนทำตามคำสั่งเนื้อเพลง ผู้เรียนสามารถ ทำได้ถูกต้องโดยที่ครูไม่ต้องแปลเป็นภาษาไทยเลย

2.3 ใบงาน เป็นใบงานที่มีรูปภาพสวยงาม มีกิจกรรมที่หลากหลาย ไม่ซ้ำ ทำให้ผู้เรียนสนใจ รู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลินในการทำงาน มีความกระตือรือร้นที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันเวลา

3. แบบทดสอบ

แบบทดสอบที่ผู้สอนจัดทำขึ้นเพื่อวัดความสามารถในการฟังและการพูดของนักเรียนก่อนและ หลังการเรียนภาษาอังกฤษ โดยการใช้วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นแบบทดสอบที่มี ประสิทธิภาพ มีความน่าสนใจ เนื่องจากเป็นแบบทดสอบที่มีรูปภาพที่สวยงามและน่าสนใจ ไม่เน้นข้อความ เพราะผู้เรียนยังไม่ได้เรียนการอ่าน ดังนั้น การเขียนข้อสอบหรือคำถามจึงไม่ต้องใช้ทักษะการอ่าน แต่เป็นการ สื่อความหมายด้วยภาพว่าต้องการทดสอบว่านักเรียนมีความสามารถด้านการฟังการพูดหรือไม่อย่างไร ใน แบบทดสอบจะมีเพียงตัวหนังสือให้นักเรียนอ่านเฉพาะคำสั่งเท่านั้นและครูจะอธิบายคำสั่งเพิ่มเติมเมื่อนักเรียน ไม่เข้าใจ และกิจกรรมในแต่ละตอนไม่มีการเขียนเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่จะใช้กิจกรรมอย่างอื่น เช่น ระบายสี

วาดภาพ โยงเส้น ภาพบาททับข้อที่ถูกต้อง เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเพลิดเพลิน และไม่รู้สึกว่าการกำลังทำแบบทดสอบ ผู้เรียนทุกคนจึงทำแบบทดสอบอย่างสนุกสนาน ผู้วิจัยจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสออกคำสั่งให้ครูปฏิบัติและตัดสินใจว่าครูทำถูกหรือผิด ซึ่งเป็นการสลับบทบาทแบบเดิมที่ครูเป็นผู้ออกคำสั่งและเป็นผู้ให้ข้อมูลป้อนกลับ ทำให้นักเรียนรู้สึกภาคภูมิใจ และสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนด้วยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง ดังต่อไปนี้

1.1 จากผลการวิจัย พบว่า วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางสามารถใช้ได้ดีกับผู้เรียนที่มีพื้นฐานการฟัง – การพูด ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน โดยไม่ทำให้ผู้ที่มีพื้นฐานดีกว่าเกิดความเบื่อหน่าย และไม่ทำให้ผู้ที่มีพื้นฐานน้อยกว่า หรือไม่มีพื้นฐานเลยเกิดความท้อถอย การให้ผู้ที่มีพื้นฐานดีกว่าเป็นผู้นำกลุ่ม นอกจากจะสร้างความภาคภูมิใจและความเชื่อมั่นในตนเองให้พวกเขาแล้ว ผู้เรียนเหล่านี้ยังสามารถช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปด้วยความราบรื่น มีบรรยากาศที่เป็นกันเองยิ่งขึ้น สามารถลดภาระให้แก่ผู้สอนได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้นอกจากจะให้เป็นผู้นำกลุ่มแล้ว ควรให้จับคู่กับผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานความรู้มาก่อนเลย ด้วยวัยสภาพแวดล้อมและประสบการณ์เดียวกัน จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.2 ผู้สอนควรคำนึงถึงรูปแบบในการจัดชั้นเรียน ขนาดของห้องเรียน ควรจะมีเนื้อที่ว่างเพียงพอกับการจัดกิจกรรม และการจัดที่นั่งเพื่อความเหมาะสมในการทำกิจกรรมต่างๆ ด้วย

1.3 การเลือกเนื้อหาที่สอนควรคำนึงถึงลำดับขั้นตอนของความยากง่าย เชื่อมโยงจากสิ่งที่เรียนมาแล้ว ไปสู่เนื้อหาที่มีความยากหรือซับซ้อนขึ้น

1.4 ผู้สอนควรใช้กิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การปฏิบัติตามคำสั่ง การแสดงท่าทาง ภาษาใบ การวาดภาพระบายสีตามข้อมูลที่ได้รับ การใช้เพลงประกอบท่าทาง

1.5 ผู้สอนควรใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนให้มากที่สุด เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง และเป็นการสร้างโอกาสให้นักเรียนฝึกการฟังได้เป็นอย่างมาก

1.6 ผู้สอนควรมีการเตรียมการก่อนที่จะทำการสอนทุกครั้ง เช่น ตรวจสอบความชัดเจนของรูปภาพก่อนนำไปใช้ในการเรียนการสอน และซักซ้อมท่าทางเพื่อสื่อความหมายอย่างถูกต้อง โดยให้เพื่อนร่วมงานดูภาพแล้วแสดงท่าทาง หรือพูดสื่อความหมายตามภาพ ควรทดสอบกับเพื่อนร่วมงานหลายๆ คน จนแน่ใจว่ารูปภาพนั้นสื่อความหมายได้ชัดเจน จึงนำภาพนั้นไปใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งครูผู้สอนควรจัดเตรียมสื่อไว้อย่างเป็นระบบ

1.7 การประเมินตนเองในการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีอายุเพียง 6 – 7 ปีนั้น อาจมีความคลาดเคลื่อนน่าเชื่อถือน้อยกว่าจากเครื่องมืออื่น ทั้งนี้เพราะนักเรียนในวัยนี้จะเน้นความสนุกสนานในการเรียนเป็นสำคัญ โดยอาจจะไม่คำนึงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามที่ผู้วิจัยต้องการ เป็นสาเหตุให้ผู้วิจัยอาจจะได้ข้อมูลเพียงระดับความพึงพอใจใน

การเรียนรู้ แต่ไม่ทราบถึงการพัฒนาความสามารถในด้านการฟังและการพูดของนักเรียน ดังนั้น ในการเก็บข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ด้านการประเมินตนเองในการพัฒนาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นั้น ผู้วิจัยควรเก็บข้อมูลที่ได้จากเครื่องมือหลายๆ ชิ้น เพื่อความเที่ยงตรงและน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ได้จากการวิจัย

ทั้งนี้ จะพบได้จากตาราง 3 ข้อ 8 หน้า 34 ของการประเมินตนเองของนักเรียน ซึ่งตามระดับความสนุกในการเรียน จะเห็นได้ว่าในระยะที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ย 4.17 และในระยะที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 4.55 ซึ่งลดลงจากระยะที่ 1 เพราะเมื่อเริ่มเรียนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทางเป็นครั้งแรก นักเรียนจะรู้สึกตื่นเต้น เพราะเป็นสิ่งแปลกใหม่ ซึ่งความตื่นเต้นจะลดลงเมื่อเริ่มรู้สึกคุ้นเคย ครูจึงควรหากิจกรรมเพิ่มเติมหรือปรับ เช่น เพิ่มการใช้เพลง หรือการพูดเข้าจังหวะ (Chant) ประกอบท่าทาง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำการสอนแบบการตอบสนองไปทดลองใช้ควบคู่กับวิธีการสอนอื่นๆ เช่น Silent Way วิธีสอนแบบฟัง – พูด (Audio – Lingual) เป็นต้น เพราะการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพียงอย่างเดียว อาจทำให้เกิดความตื่นเต้นสนุกสนานในการเรียนภาษาลดลง ทั้งนี้เพื่อศึกษาว่า ถ้าหากนำวิธีการสอนแบบอื่นมาใช้ร่วมกับวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง นักเรียนจะมีความสามารถและประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาเพิ่มขึ้นหรือไม่

2.2 ควรนำกิจกรรมการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ไปทดลองใช้ในการเรียนการสอนกับผู้เริ่มเรียนภาษาที่ 2 ทุกระดับ โดยเฉพาะระดับก่อนประถมศึกษา มัธยมศึกษา หรืออุดมศึกษา เพื่อศึกษาว่า กิจกรรมการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาเช่นเดียวกับใช้กับระดับประถมศึกษาหรือไม่ ทั้งนี้ สวาฟเฟอร์ และวูดราฟ (Swaffer and Woodraff. 1978) ได้ทำการทดลองสอนภาษาเยอรมันให้กับนักเรียนชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเท็กซัส ซึ่งเริ่มเรียนภาษาเยอรมัน โดยใช้วิธีการสอนแบบ TPR ปรากฏว่า นักศึกษาประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาเยอรมันเพิ่มมากขึ้น และมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาเยอรมันอีกด้วย

2.3 ควรทดลองใช้วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางนี้ไปทดลองใช้ทดลองกับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนและนักเรียนที่บกพร่องทางปัญญาทางสมองกลุ่ม Slow learner เพื่อศึกษาว่าผู้เรียนในกลุ่มนี้ เมื่อได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางแล้ว จะสามารถพัฒนาความสามารถของผู้เรียนด้านฟังและการพูดได้หรือไม่

2.4 ควรนำวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบการตอบสนองด้วยท่าทางไปทดลองกับทักษะอื่นๆ ไม่เฉพาะฟังและพูดเท่านั้น เช่น ควรทดลองกับทักษะอ่านและเขียนด้วยซึ่งรายละเอียดอยู่ในงานวิจัยของ เรมีโร การ์เซีย (พัชรพิมล บุญมัย. 2538 : 52 – 54 ; อ้างอิงจาก Ramiro Garcia. 1988) ได้เสนอแนะการจัดกิจกรรม การสอนภาษาโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ที่ใช้สำหรับการสอนทั้ง 4 ทักษะ ทั้งนี้เพื่อศึกษาว่าเมื่อนำวิธีการนี้ไปสอนกับทักษะอื่นๆ จะสามารถพัฒนาความสามารถของผู้เรียนด้านการอ่านและการเขียนได้หรือไม่

2.5 ทำการวิจัยในเรื่องการพัฒนาความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ไปทดลองกับนักเรียนในระดับใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง แต่ดำเนินการทดลองโดยใช้ช่วงเวลามากขึ้น อาจเป็นหนึ่งภาคเรียนหรือหนึ่งปีการศึกษา ใช้เวลาในการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 2 – 3 ครั้ง อย่างสม่ำเสมอ เพื่อศึกษาว่า ช่วงเวลาที่ยาวนานขึ้นนักเรียนจะมีการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้มากน้อยเพียงไร และนำไปสู่การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนได้จริงหรือไม่ อย่างไร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสามารถในการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา ในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง นำค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ t-test ชนิด Dependent ที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 99% ซึ่งปรากฏผลดังแสดงในตาราง 1

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองไม่แตกต่างกัน

H_1 : ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองแตกต่างกัน

ตาราง 1 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสามารถในการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา ในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

ความสามารถในการฟังและการพูด ของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ	t-test				
	$\bar{X}$	S.D.	t	df	p
ก่อนได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง	19.70	2.7631	-27.008	41	.000*
หลังได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง	27.51	2.2725			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 1 แสดงว่า ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับที่ .01 กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ หลังจากการทดลอง มีค่าเฉลี่ย 27.51 สูงกว่าก่อนการทดลอง ที่มีค่าเฉลี่ย 19.70 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนที่ 2 แสดงผลข้อมูลค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวิวัฒนาที่ได้รับการสอนตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง จากการสังเกตพฤติกรรมของผู้วิจัยและผู้สังเกตการ

จากผลข้อมูลค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวิวัฒนาที่ได้รับการสอนตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง โดยผู้วิจัยและผู้สังเกตการสอนของแต่ละระยะการทดลองรวม 4 ระยะ เมื่อจบเนื้อหาการเรียนการสอนของแผนการสอนที่ 1 ที่ 5 ที่ 9 และที่ 13 ซึ่งใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของ ไคเคิร์ท (Likert's Scale) โดยกำหนดเกณฑ์เฉลี่ยและแปลความหมายไว้ดังนี้

4.51 – 5.00	=	ระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมมากที่สุด
3.51 – 4.50	=	ระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมมาก
2.51 – 3.50	=	ระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมปานกลาง
1.51 – 2.50	=	ระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมน้อย
1.00 – 1.50	=	ระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมน้อยที่สุด

เนื่องจากผู้สังเกตมี 2 คน คือ ครูซึ่งเป็นผู้วิจัย และผู้สังเกตการสอน จึงปรากฏผลการวิเคราะห์จากแบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน ตามตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 แสดงผลค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนของระดับความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้วิจัยและผู้สังเกตการสอน

ความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	ระยะที่ 1			ระยะที่ 2			ระยะที่ 3			ระยะที่ 4		
	ผู้ วิจัย	ผู้ สังเกต	$\bar{X}$	ผู้ วิจัย	ผู้ สังเกต	$\bar{X}$	ผู้ วิจัย	ผู้ สังเกต	$\bar{X}$	ผู้ วิจัย	ผู้ สังเกต	$\bar{X}$
ความสามารถในการฟัง	3.59	3.69	3.64	3.73	3.77	3.75	3.97	3.82	3.89	4.30	4.53	4.41
1. นักเรียนเข้าใจสิ่งที่ฟัง	3.45	3.50	3.47	3.69	3.71	3.70	3.95	3.76	3.85	4.26	4.43	4.34
2. นักเรียนฟังแล้วสามารถแสดงท่าทางตอบสนองได้	3.74	3.88	3.81	3.79	3.83	3.81	4.00	3.88	3.94	4.36	4.64	4.50
ความสามารถในการพูด	3.79	3.97	3.88	3.77	3.66	3.71	4.13	3.95	4.04	4.50	4.63	4.56
3. นักเรียนพูดเลียนแบบได้ถูกต้อง	3.83	3.90	3.86	3.95	3.83	3.89	4.19	3.93	4.06	4.55	4.64	4.59
4. นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบได้	3.86	4.05	3.95	3.95	3.79	3.87	4.14	3.98	4.06	4.55	4.64	4.59
5. นักเรียนสามารถนำเอาความรู้ที่เรียนมาแล้วในคาบเรียนก่อนมาใช้ในการพูดได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม	3.69	3.93	3.81	3.60	3.52	3.56	4.07	3.93	4.00	4.45	4.62	4.53
6. นักเรียนสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจและออกคำสั่งให้ผู้อื่นปฏิบัติตามได้	3.79	4.00	3.89	3.60	3.52	3.56	4.12	4.00	4.06	4.48	4.64	4.56
ทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษ	4.29	4.47	4.38	4.47	4.35	4.41	4.73	4.51	4.62	4.90	4.92	4.91
7. นักเรียนร่วมมือในการทำกิจกรรมและแสดงท่าทาง	4.17	4.31	4.24	4.36	4.24	4.30	4.55	4.55	4.55	4.90	4.90	4.90
8. นักเรียนสนุกสนานในการเรียน	4.45	4.62	4.53	4.64	4.50	4.57	4.83	4.55	4.69	4.93	4.95	4.94
9. นักเรียนกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย	4.26	4.50	4.38	4.43	4.33	4.38	4.83	4.45	4.64	4.88	4.93	4.90
รวม	3.89	4.04	3.96	3.99	3.93	3.96	4.28	4.09	4.18	4.57	4.70	4.63

จากผลการสังเกตแสดงว่า ผู้วิจัยและผู้สังเกตประเมินพฤติกรรมอย่างสอดคล้องกัน และพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อการเรียนเพิ่มขึ้นตามลำดับดังนี้

ระยะที่ 1	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	3.96
ระยะที่ 2	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	3.96
ระยะที่ 3	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.18
ระยะที่ 4	อยู่ในระดับมากที่สุด	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.63

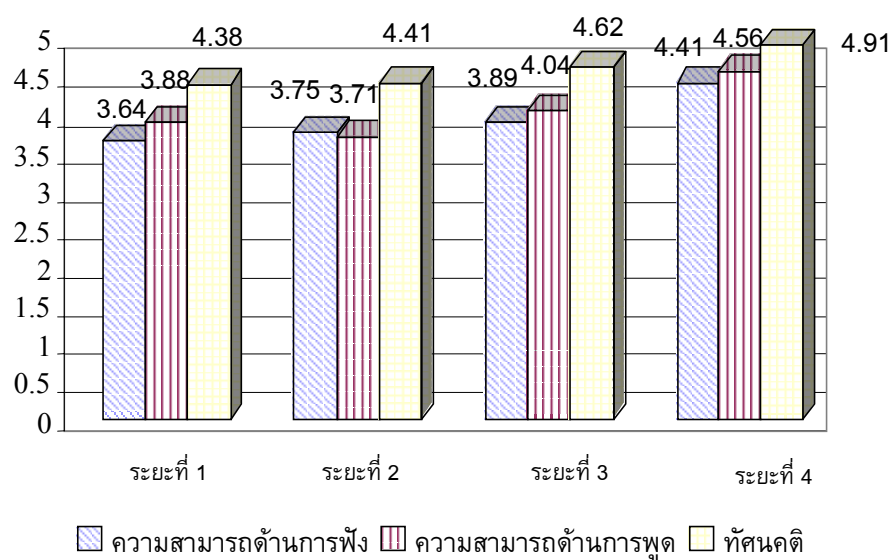
สรุปผลจากตารางแสดงผลการสังเกตพฤติกรรมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ปรากฏว่า ระยะที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ระยะที่ 4 รองลงมาคือระยะที่ 3 และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือระยะที่ 1 และระยะที่ 2

ค่าเฉลี่ยในระยะที่ 3 เพิ่มขึ้น 0.22 จากระยะที่ 1 และระยะที่ 2 และระยะที่ 4 เพิ่มขึ้น 0.45 จากระยะที่ 3

จากการพิจารณาแบบสังเกตพฤติกรรมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง สามารถจำแนกเป็น 3 ส่วน คือ

- ข้อ 1 – 2 เป็นการสังเกตความสามารถในด้านการฟังภาษาอังกฤษ
- ข้อ 3 – 6 เป็นการสังเกตความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- ข้อ 7 – 9 เป็นการสังเกตทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์จากการจำแนกเป็นความสามารถโดยเฉลี่ยในแต่ละด้าน ทั้ง 4 ระยะ ปรากฏตามแผนภูมิ 1 ดังนี้

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถในการฟัง การพูด และทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษโดยผู้วิจัยและผู้สังเกตการสอนจากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

สรุป ทั้ง 3 ด้าน คือ ความสามารถด้านการฟัง ความสามารถด้านการพูด และทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ระหว่างระยะที่ 1 ถึง 4 โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม ปรากฏผลดังนี้

การพัฒนาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

ระยะที่ 1	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	3.64
ระยะที่ 2	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	3.75
ระยะที่ 3	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	3.89
ระยะที่ 4	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.41

การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ระยะที่ 1	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	3.88
ระยะที่ 2	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	3.71
ระยะที่ 3	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.04
ระยะที่ 4	อยู่ในระดับมากที่สุด	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.56

การพัฒนาทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษ

ระยะที่ 1	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.38
ระยะที่ 2	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.41
ระยะที่ 3	อยู่ในระดับมากที่สุด	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.62
ระยะที่ 4	อยู่ในระดับมากที่สุด	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.91

จะเห็นว่า ความสามารถในการฟังและทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นโดยลำดับจากระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 4 ยกเว้นความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งในระยะที่ 2 ลดลงจากระยะที่ 1 เล็กน้อย คือ ลดลง 0.17 หลังจากนั้นก็เพิ่มขึ้นโดยลำดับ

ส่วนที่ 3 แสดงผลข้อมูลค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทิวพัฒนาที่ได้รับการสอนตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินตนเองของนักเรียนในแบบสอบถามเพื่อศึกษาความแตกต่างในการประเมินตนเองของนักเรียนด้านความสามารถในการฟังและการพูด และทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนรวม 4 ระยะ เมื่อจบเนื้อหาการเรียนการสอนของแผนการเรียนที่ 1 ที่ 5 ที่ 9 และที่ 13 ซึ่งใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของไลเคิร์ต (Likert's Sale) โดยกำหนดเกณฑ์เฉลี่ยและให้ค่าความหมายไว้ดังนี้

4.51 – 5.00	=	ระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมมากที่สุด
3.51 – 4.50	=	ระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมมาก
2.51 – 3.50	=	ระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมปานกลาง
1.51 – 2.50	=	ระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมน้อย
1.00 – 1.50	=	ระดับความสามารถและร่วมปฏิบัติกิจกรรมน้อยที่สุด

ผลการวิเคราะห์จากแบบประเมินของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ดังแสดงตามตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 แสดงผลค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนของการประเมินตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนาที่ได้รับการสอนตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

ความสามารถในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียน	ระยะที่ 1		ระยะที่ 2		ระยะที่ 3		ระยะที่ 4	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
ความสามารถในการฟัง	4.55	.520	4.48	.546	4.58	.364	4.64	.387
1. หนูฟังเรื่องแล้วเข้าใจ	4.45	.670	4.62	.623	4.57	.547	4.64	.533
2. หนูฟังแล้วทำตามได้	4.67	.570	4.36	.759	4.60	.544	4.64	.533
ความสามารถในการพูด	4.55	.539	4.38	.577	4.48	.410	4.52	.452
3. หนูพูดเลียนแบบได้ถูกต้อง	4.60	.627	4.52	.804	4.48	.552	4.50	.634
4. หนูพูดตอบครูและเพื่อนได้	4.50	.707	4.43	.703	4.43	.703	4.55	.593
5. หนูพูดในสิ่งที่เรียนมาแล้วได้	4.52	.707	4.40	.767	4.55	.593	4.52	.634
6. หนูพูดให้เพื่อนเข้าใจและสั่งเพื่อนได้	4.60	.587	4.19	1.018	4.48	.594	4.55	.633
ทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษ	4.41	.549	4.35	.608	4.44	.497	4.55	.380
7. หนูชอบพูดแสดงท่าประกอบ	4.31	.869	4.43	.703	4.43	.859	4.60	.701
8. หนูเรียนแล้วสนุก	4.71	.554	4.55	.705	4.57	.668	4.69	.468
9. หนูสามารถทำงานให้เสร็จโดยเร็วและออกมาดี	4.21	.717	4.10	.983	4.33	.687	4.38	.623
เฉลี่ยรวม	4.50	.493	4.39	.479	4.49	.373	4.56	.347

จากการสังเกตพบว่า ในการประเมินตนเองของนักเรียน มีความเปลี่ยนแปลงในด้านความสามารถในการฟัง การพูด และทัศนคติของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ดังนี้

ระยะที่ 1 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 4.50

ระยะที่ 2 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 4.39

ระยะที่ 3 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 4.49

ระยะที่ 4 อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 4.56

ค่าเฉลี่ยรวมของตารางแสดงผลการประเมินตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ปรากฏว่า ระยะที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ระยะที่ 4 รองลงมาคือระยะที่ 1 และระยะที่ 3 ตามลำดับ และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือระยะที่ 2

ค่าเฉลี่ยในระยะที่ 2 ลดลง 0.11 จากระยะที่ 1 ค่าเฉลี่ยในระยะที่ 3 เพิ่มขึ้น 0.10 จากระยะที่ 2 และระยะที่ 4 เพิ่มขึ้น 0.07 จากระยะที่ 3

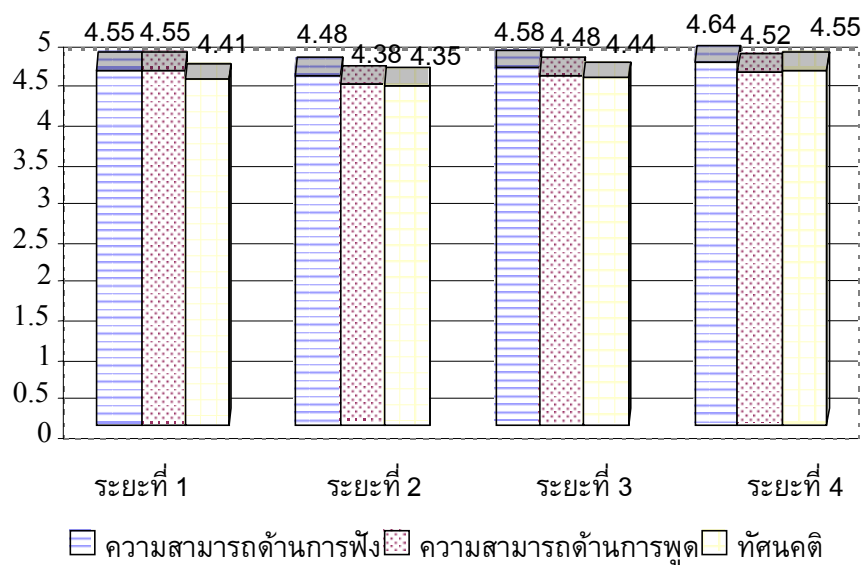
จากการพิจารณาแบบประเมินตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง สามารถจำแนกเป็น 3 ส่วน คือ

ข้อ 1 – 2 เป็นการสังเกตความสามารถในด้านการฟังภาษาอังกฤษ

ข้อ 3 – 6 เป็นการสังเกตความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อ 7 – 9 เป็นการสังเกตทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์จากการจำแนกเป็นความสามารถโดยเฉลี่ยในแต่ละด้าน ทั้ง 4 ระยะ ปรากฏตามแผนภูมิ 2 ดังนี้

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิการประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางด้านความสามารถในการฟัง การพูด และทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษ

สรุป ทั้ง 3 ด้าน คือ ความสามารถด้านการฟัง ความสามารถด้านการพูด และทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ระหว่างระยะที่ 1 ถึง 4 โดยใช้แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ปรากฏผลดังนี้

การพัฒนาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

ระยะที่ 1	อยู่ในระดับมากที่สุด	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.55
ระยะที่ 2	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.48
ระยะที่ 3	อยู่ในระดับมากที่สุด	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.58
ระยะที่ 4	อยู่ในระดับมากที่สุด	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.64

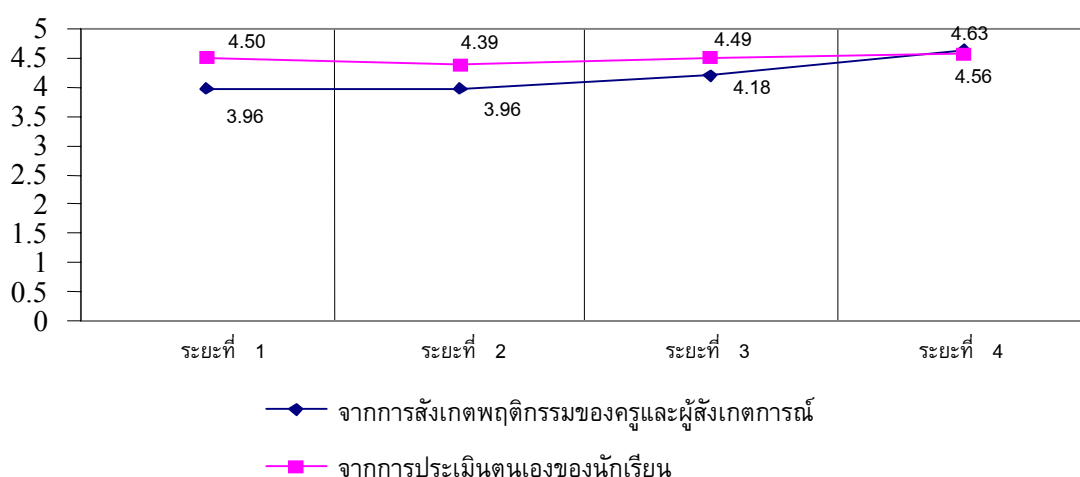
การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ระยะที่ 1	อยู่ในระดับมากที่สุด	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.55
ระยะที่ 2	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.38
ระยะที่ 3	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.48
ระยะที่ 4	อยู่ในระดับมากที่สุด	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.52

การพัฒนาทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษ

ระยะที่ 1	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.41
ระยะที่ 2	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.35
ระยะที่ 3	อยู่ในระดับมาก	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.44
ระยะที่ 4	อยู่ในระดับมากที่สุด	โดยมีค่าเฉลี่ยที่	4.55

ผลการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และทัศนคติของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนโดยผู้วิจัย และผู้สังเกตการสอน มีความแตกต่างกับการประเมินตนเองของนักเรียน คือ ในการสังเกตพฤติกรรมของผู้วิจัยและผู้สังเกตการสอน จากระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 4 นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถในการฟัง การพูด และทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ แต่ในการประเมินตนเองของนักเรียน ค่าเฉลี่ยในการพัฒนาความสามารถในการฟัง การพูด และทัศนคติของนักเรียน ในระยะที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ระยะที่ 4 รองลงมาคือระยะที่ 1 และระยะที่ 3 ตามลำดับ และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือระยะที่ 2 ดังปรากฏในแผนภูมิ 3

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิการเปรียบเทียบการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนโดยผู้วิจัยและผู้สังเกตการสอน และการประเมินตนเองของนักเรียนในการพัฒนาความสามารถในการฟัง การพูด และทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

จากแผนภูมิข้างต้น จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยรวมที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการตอบสนองทาง โดยผู้วิจัยและผู้สังเกตการสอนเป็นผู้บันทึกเท่านั้น นักเรียนมีการพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ โดยในระยะที่ 1 และระยะที่ 2 มีค่าเฉลี่ยที่ 3.96 ในระยะที่ 3 มีค่าเฉลี่ยที่ 4.18 และในระยะที่ 4 มีค่าเฉลี่ยที่ 4.63 แต่ค่าเฉลี่ยรวมที่ได้รับจากการประเมินตนเองของนักเรียนปรากฏว่าค่าเฉลี่ยมีการเปลี่ยนแปลงดังนี้ ในระยะที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่ 4.56 ระยะที่ 1 มีค่าเฉลี่ยที่ 4.50 ระยะที่ 3 มีค่าเฉลี่ยที่ 4.49 และระยะที่ 2 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดที่ 4.39

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2545). *สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.
- กศยา แสงเดช. (2545). *ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : แม็ค.
- จุฑามาศ สุธรรมรักษ์. (2541). *การศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมตามแนวการสอนแบบโต้ตอบด้วยสรีระ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยยา เปรมภักดิ์. (2543). *การเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานและ การสอนตามคู่มือครู*. ชูลีพร เพียรช่าง. (2544). *การศึกษาผลการฝึกอบรมครูเรื่องการสอนทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อ การสื่อสารของครูภาษาอังกฤษโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอน ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทันทิวา สุวตร. (2540). *การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – พูด และแรงจูงใจในการเรียนภาษา อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนเพื่อสื่อสารของคิริจอห์นสัน กับวิธีสอนตามคู่มือครู*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- เบญจลักษณ์ อึ้งสืบเชื้อ. (2540). *ภาษาอังกฤษปฏิบัติงาน : การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง – พูดของ นักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารโดยผ่านกระบวนการฝึกงาน แผนกส่วนหน้าในโรงแรม*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- _____. (2537). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 8 สำนักทดสอบ การศึกษาและจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชรพิมล บุญรัมย์. (2538). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับการเรียนด้วยการใช้การสอนตามแนว การสอนเพื่อการสื่อสาร*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พัฒน์ น้อยแสงศรี. (2541). *เอกสารประกอบการบรรยาย EG4753 Language Acquisition (การเรียนรู้ ภาษา)*. กรุงเทพฯ : คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. ถ่ายเอกสาร.

- มณฑนา พันธุ์ดี. (2543). การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วนิดา วงจันทร์หาญ. (2532). การทดลองเปรียบเทียบวิธีสอน ที.พี.อาร์. กับวิธีการสอนปกติต่อผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2541). คู่มือการวิจัยเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2536). หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ศศิธร พรหมอินทร์. (2536). การเปรียบเทียบแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง (*Total Physical Response*) และวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมาย (*Communicative Approach*). ปรินูญานิพนธ์ ศศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สนธยาพรรษ์ ยาท่วม. (2538). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนแบบ *TPR* ที่พัฒนาตามแนวอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุดา ชาตรีนันท์. (2528). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความอดทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ *Total Physical Response* ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุชาติ หล่อนกลาง. (2536). การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง-การพูดและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ โดยใช้การคู่กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2529). การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2540). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุพันธ์ กุศลสง. (2543). การเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อมรวิทย์ นาคทรัพย์. (2540). ความฝันของแผ่นดิน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ตะวันออก.
- อัจฉรา วงษ์โสธร. (2538). แนวทางสร้างข้อสอบทางภาษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารีย์ สุวรรณทัศน์. (2540). การสร้างแบบฝึกหัดการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สื่อการสอนจริงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโพรงมะเดื่อวิทยาคม จ.นครปฐม. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การมัธยมศึกษา). นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- Asher, J.J. (1979). *Learning Another Language Through Actions : The Complete Teacher's Guide Book*. Los Gatos. California : Sky Oaks Publication.
- _____, Kusudo Anne Jo and Torre de la Rita. (1974, January - February). "Learning A Second Language Through Commands. The Second Field Test.", *The Modern Language Journal*. 58(1 - 2) : 24 – 32.
- Bowen. J. Donald, Madsen, Harold, Hilferty, Ann. (1995). *TESOL Techniques and Procedures*. Boston. Massachusettes : Heinle & Heinle Publishers.
- Byrne, D. (1979). *Teaching Writing Skill*. London : Longman.
- Carroll, B.J. (1982). *Testing Communicative Performance*. Oxford : Pergamon Press.
- Chayanuvat, A. (1996). *Constructing Your Course Materials for Effective English Teaching*. Chulalongkorn. Chulalongkorn University Press.
- Freeman, D.L. (1986). *Techniques and Principles in Language Teaching*. Oxford : Pergamon Press.
- Haley, M.H. (1887). "A Study of the Efficientiveness of Simultaneous Oral Production and Total Physical Response strategy on the Speaking Achievement, Attitude, Motivation and Interest of Level I Spanish.", *Dissertation Abstracts International*.
- Hough, D. (1995). *Before Hearsay* : Addison – Wesley Publishing Company, Inc.
- Johnson, K. and Marrow, K. (1981). *Communication in the Classroom*. London : Longman.
- _____. (1981). *Principles of Communicative K. Methodology in Communication in The Classroom*. Hong Kong : Longman.
- Krashen, S. and Terrel. T.D. (1983). *The Natural Approach*. Oxford : The Alemany Press.
- Phillip, S. (1994). *Young Learners*. London : Oxford University Press.
- Richards, J.C. and Rodders Theodore S. (1995). *Approach and Methods in Language Teaching*. Cambridge : Cambridge University Press.

- Rubin, D. (1990). *Teaching Elementary Language Arts. 4th*. New Jersey : Prentice Hall International.
- Richards, J.C. and Rodgers. T.S. (1992). "Communicative Language Teaching." *Approaches and Method in Language Teaching : A description and analysis. 8th* Cambridge : Cambridge University Press.
- Swaffa, J. and Woodruff M. (1978). "Language for Comprehension : Focus on Reading" *Modern Language Journal. 62*(1) : 27 – 32.
- Vale, D. with Fuentuen, A. (1996). *Teaching Children English*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Wang, S. (1991, December). *Listening Comprehension T.P.R. as a component of Readiness for Speaking and Reading Chinese*. Dissertation Abstracts International. 52/06 A : 2090.
- Widdowson, H. (1983). *Teaching Language as Communication*. Oxford : Oxford University Press.
- Zunengler, J. (1993, September). "Encouraging Learner's Conversational Participation : The Effect of Content Knowledge", 43 (3) : 403 – 432.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แผนการสอน

แผนการสอนที่ 1 เวลา 60 นาที

จุดประสงค์

ด้านภาษา	- ประโยคคำสั่ง (Imperative Sentence)
Action verbs : Stand up, Sit down
Walk, Jump, Stop, Point to, Come here.
คำศัพท์ : door, chair, desk, window, table
ด้านความคิด	- การตีความ การเลียนเสียงเพื่อสื่อความ
ด้านสังคม / อารมณ์ / จริยธรรม	- การปฏิบัติตามคำสั่ง การเคารพกติกา
ความสนุกสนานจากการเล่น การแสดงท่าทาง
ด้านร่างกาย	- การได้ยินและสนองตอบด้วยท่าทาง

ความสัมพันธ์กับมาตรฐาน

มาตรฐาน ต. 1.1	ข้อ 1 เข้าใจคำสั่ง คำขอร้อง ภาษาท่าทาง และประโยคง่ายๆ ในสถานการณ์ใกล้ตัว
ข้อ 3 เข้าใจกลุ่มคำและประโยคโดยถ่ายโอนเป็นภาพหรือสัญลักษณ์ง่ายๆ
มาตรฐาน ต. 1.2	ข้อ 1 ใช้ภาษาง่ายๆ สั้นๆ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลโดยใช้สื่อนวัตกรรมง่ายๆ

- สื่อการเรียนรู้ - อุปกรณ์จริงในห้องเรียน (ประตู, เก้าอี้, โต๊ะเรียน, หน้าต่าง)
- เพลง Sit in a Circle
- ภาพแสดงการกระทำ ขนาด A4
- ภาพที่ 1 Stand up.
- ภาพที่ 2 Sit down.
- ภาพที่ 3 Jump.
- ภาพที่ 4 Stop.
- ภาพที่ 5 Run.
- ภาพที่ 6 Sit in a circle.
- ภาพที่ 7 Point to.
- ภาพที่ 8 Come here.

การประเมินผล

1. การสังเกตพฤติกรรม
2. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : ขั้นนำสู่บทเรียน (การสาธิต) ครูให้นักเรียนฟังเพลง Sit in a Circle

1.1 ครูให้นักเรียนดูภาพขนาด A 4 ซึ่งเป็นภาพการแสดงการกระทำที่ละภาพ เพื่อสอน คำศัพท์ Sit, Stand, Walk, Jump, Run และ Sit in a circle โดยครูเปิดเทปเพลง Sit in a circle แล้วชี้ภาพ พร้อมกับพูดเข้าจังหวะในเทป เช่น ชี้ภาพเด็กนั่ง 3 ครั้ง เมื่อเทปพูด Sit, sit, sit

1.2 ครูให้นักเรียนยืนเป็นวงกลม บอกนักเรียนว่าครูจะเปิดเทปอีกครั้ง หากครูชี้ที่นักเรียนคนใดให้ทำตามคำสั่งในเทป และถ้าครูวาดนิ้วเป็นวงกลม ก็ให้ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นทุกคน

1.3 ครูเปิดเทป และชี้พร้อมแสดงท่าทางประกอบให้เด็กเข้าใจ เช่น ชี้ที่เด็กคนหนึ่ง แล้วกดมือลง แปลว่า นั่ง (Sit) ชี้แล้วหงายมือยกขึ้น แปลว่า ยืน (Stand) ชี้แล้วทำท่าเดิน แปลว่า เดิน (Walk) ชี้แล้วทำท่าทางวิ่ง แปลว่า วิ่ง (Run) ชี้แล้ววาดนิ้วเป็นวงกลม แปลว่า in a circle

1.4 เปิดเทปและให้ทำ เช่นเดิมอีก 2 – 3 ครั้ง หรือจนคล่อง

1.5 ครูใช้คำสั่งอื่นในการพูดเข้าจังหวะให้เด็กฝึกก่อนทำกิจกรรมอื่นๆ ต่อไป เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจภาษาอังกฤษที่ใช้ในห้องเรียน เช่น Sit, sit, sit, sit in pair หรือ Come, come, come, come to the board หรือ Point, point, point, point to the face (door, chair, desk, window, table) หรือ Jump, jump, jump, jump to the door

1.6 ครูทบทวนคำสั่ง โดยใช้สัญญาณมือสั่งให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตาม โดยใช้คำสั่งสั้นๆ และครูปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่าง

- Stand up – Sit down – Walk – Jump – Stop – Come here

1.7 ครูให้นักเรียน 4 คน ปฏิบัติตามคำสั่ง โดยที่ครูไม่ต้องทำให้ดูเป็นตัวอย่างแล้วให้นักเรียนในชั้นบอกว่านักเรียนทั้ง 4 คนปฏิบัติได้ถูกต้องหรือไม่

1.8 ครูให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตามคำสั่ง โดยที่ครูไม่ได้ปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่าง

ขั้นที่ 2 : ขั้นปฏิบัติ

2.1 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 4 - 5 คน ครูออกคำสั่งให้ปฏิบัติที่ละกลุ่ม แล้วให้กลุ่มที่เหลือดูว่ากลุ่มนี้ปฏิบัติตามคำสั่งให้ถูกต้องหรือไม่

2.2 ครูเรียกให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยวิธีการสุ่ม และครูไม่ได้แสดงให้เป็นตัวอย่าง โดยครูเลือกใช้คำสั่งที่ยาว และซับซ้อนขึ้นดังนี้

- Come to the board.
- Walk to the door.
- Point to the chair.

- Jump to the desk.

ขั้นที่ 3 : ชั้นทดสอบ (Test)

3.1 ครูออกคำสั่งให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติ และพูดตาม โดยมีครูแสดงให้ดูเป็นตัวอย่าง

3.2 ครูออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติและพูดตาม โดยครูใช้วิธีสุ่มและครูไม่แสดงให้ดูเป็นตัวอย่าง และให้เพื่อนนักเรียนในชั้นบอกว่า นักเรียนคนนั้นปฏิบัติได้ถูกต้องหรือไม่

3.3 นักเรียนแต่ละคนจับสลากภาพคำสั่งที่เรียนไปแล้ว 1 ภาพ จากจำนวน 8 ภาพที่ครูเขียนไว้ แล้วให้นักเรียนคนนั้นสั่งให้เพื่อนทั้งชั้นปฏิบัติตาม

ขั้นที่ 4 : ชั้นประเมินผล

ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 1 (Worksheet 1) คำสั่งของครูมีดังนี้

1. Stand up.

4. Walk to the door.

2. Sit down.

5. Come here.

3. Jump.

ใบงานที่ 1 Put a ☐ in the ☐ for the action that you hear.

(กาเครื่องหมาย ลงใน ☐ ที่อยู่ในภาพตามคำสั่งที่นักเรียนได้ยิน)

A

☐

B

☐

C

☐

D

☐

E

☐

F

☐

G

☐

H

☐

I

☐

J

☐

Worksheet 1

Name Class..... No.....

แผนการสอนที่ 2 เวลา 60 นาที

จุดประสงค์

- ด้านภาษา - ประโยคคำสั่ง (Imperative Sentence)
 Action verbs : Touch, Raise, Clap
 คำศัพท์ : head, shoulder (s), knee (s), toe (s)
 eye (s), ear (s), mouth, nose, hand (s),
 arm (s), foot (feet)
- ด้านความคิด - การตีความ การเลี่ยนเสียง
- ด้านสังคม / อารมณ์ / จริยธรรม - การร้องเพลง
- ด้านร่างกาย - การไต่ยืนและสนองตอบด้วยท่าทาง

ความสัมพันธ์กับมาตรฐาน

- มาตรฐาน ต. 1.1 ข้อ 1 เข้าใจคำสั่ง คำขอร้อง ภาษาท่าทาง และประโยคง่ายๆ ในสถานการณ์ใกล้ตัว
 ข้อ 3 เข้าใจกลุ่มคำและประโยคโดยถ่ายโอนเป็นภาพหรือสัญลักษณ์ง่ายๆ
- มาตรฐาน ต. 1.2 ข้อ 1 ใช้ภาษาง่ายๆ สั้นๆ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลโดยใช้สื่อหรือกิจกรรมง่ายๆ

- สื่อการเรียนรู้ - แผนภาพส่วนประกอบของร่างกายขนาดใหญ่ ซึ่งนักเรียนสามารถเห็นได้ชัดทั้งชั้นเรียน
- เทปเพลง Head, shoulders, knees, and toes

การประเมินผล

1. การสังเกตพฤติกรรม
2. การทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน

1.1 ครูนำแผนภาพส่วนประกอบของร่างกายให้นักเรียนดู ครูชี้ไปที่ส่วนต่างๆ ของร่างกาย ครูออกเสียงให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม

- Head	- Mouth	- Legs
- Eyes	- Shoulders	- Foot
- Ears	- Arms	- Feet
- Nose	- Hands	- Toes

1.2 ครูทำซ้ำอีกโดยการเรียกนักเรียนออกมาหน้าชั้น 1 คน ครูตะโกนไปที่ส่วนต่างๆ ของร่างกาย ของนักเรียนคนนั้น ครูออกเสียงคำนั้นๆ และให้นักเรียนช่วยกันออกเสียงพร้อมๆ กัน

1.3 ครูนำเสนอคำสั่งใหม่ โดยการเลือกตัวแทนออกมา 3 คน ครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติ โดยครู ร่วมปฏิบัติไปพร้อมกับนักเรียนด้วย ให้นักเรียนที่เหลือในชั้นเรียนช่วยตรวจสอบว่า นักเรียนตัวแทนทำถูกหรือไม่

- Touch your head.	- Clap your hands.
- Touch your nose.	- Touch your legs.
- Raise your hand.	- Touch your eyes.
- Touch your mouth.	- Touch your shoulders.

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ

2.1 ครูให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติพร้อมกับออกเสียงตามครูด้วย โดยใช้คำสั่งชุดเดิม แต่ครูไม่ทำให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง

2.2 ครูแบ่งกลุ่มออกเป็นกลุ่มละ 4 – 5 คน ครูให้แต่ละกลุ่มตั้งชื่อกลุ่มของตัวเอง

- สมาชิกในกลุ่มช่วยกันคิดคำสั่งคนละ 1 คำสั่ง
- สมาชิกทุกคนในกลุ่มออกคำสั่งที่ตนเองเตรียมไว้ให้เพื่อนกลุ่มอื่นๆ ที่เหลือ

ปฏิบัติ

แล้วตัดสินใจว่าเพื่อนๆ ทำถูกต้องตามที่กลุ่มตนสั่งหรือไม่

ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลป้อนกลับ

3.1 ครูเปิดเพลง Head shoulders knees and toes แล้วให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตามเนื้อเพลง

3.2 ครูเปิดเพลงอีกรอบ แล้วให้นักเรียนร้องตามพร้อมแต่ละส่วนต่างๆ ในร่างกายตามเนื้อเพลงทีละกลุ่ม แล้วให้กลุ่มที่เหลือตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 4 ประเมินผล

ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนจากใบงานที่ 2 (Worksheet 2) คำสั่งของครูมีดังนี้

1. Touch your head.
2. Touch your eyes.
3. Touch you nose.
4. Touch your mouth.
5. Touch your hand.
6. Touch your shoulder.
7. Touch your leg.
8. Touch your foot.
9. Raise your hand.
10. Touch your ear.

ใบงานที่ 2 Listen and put the number 1 – 10 in the circle near each of the picture in the right order (ฟังแล้วใส่หมายเลข 1 – 10 ตามลำดับให้ถูกต้อง)

A		☐		F		☐
B		☐		G		☐
C		☐		H		☐
D		☐		I		☐
E		☐		J		☐

Worksheet 2

Name **Class**..... **No**.....

ภาคผนวก ข
แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง

1.1 Listen to the commands and do exercises in the worksheet. (10 marks)

ฟังคำสั่งของครูแล้วปฏิบัติตามคำสั่งในใบงานของนักเรียน (10 คะแนน)

ครู

1. Put a tick on the boy's picture .
2. Circle number five.
3. Colour the flower with red.
4. Draw a line from letter M to letter W.
5. Put a "tick" on the picture of a book.
6. Put a "cross" on the picture of a bird.
7. Circle A B C.
8. Draw a circle in the box.
9. Write your name in the circle.
10. Draw a line from the picture of a pencil to a book.

1.2 Listen to the commands and choose the right action to match each command.

(10 marks)

1. Close the book.
2. Circle A.
3. Point to the flower.
4. Write ABC.
5. Listen carefully.
6. Draw a flower.
7. Show your book.
8. Walk to the door.
9. Raise your hand.
10. Run

1.2 Listen to the conversation and choose the correct answer. (10 marks)

ฟังบทสนทนาต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (10 คะแนน)

1. A : What is this? B : It's a chair.	6. A : Where is the cat? B : It's on the house.
2. A : What is it? B : It's an ambulance.	7. A : Where is the pencil? B : It's in the box.
3. A : What colour is it? B : It's red.	8. A : Where is the car? B : It's in front of the house.
4. A : What's this? B : It's a yellow book.	9. A : Where is the ruler? B : It's under the table.
5. A : What colour is it? B : It's blue.	6. A : Where is the rabbit? B : It's behind the tree.

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

Student's worksheet

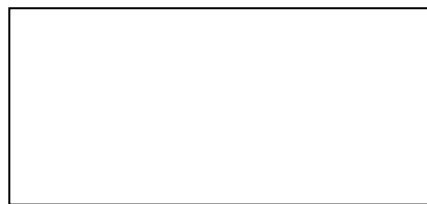
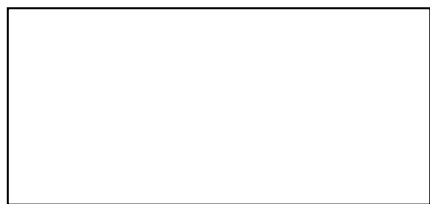
1.1 Listen to the commands and do the exercises in the worksheet. (10 marks)

ฟังคำสั่งของครูแล้วปฏิบัติตามคำสั่งในใบงานของนักเรียน (10 คะแนน)

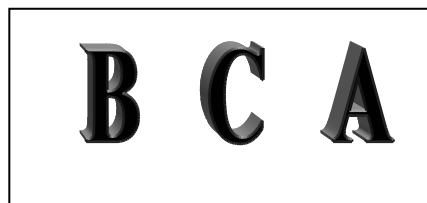
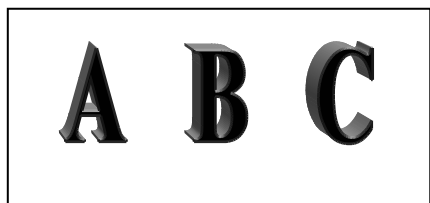
Name **Class** **No.**

1.		
2.		
3.		
4.	N.	.P
	M.	.W
5.		

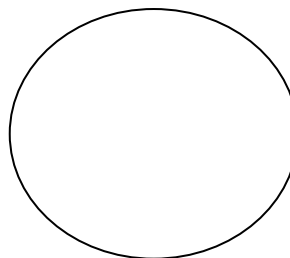
6.

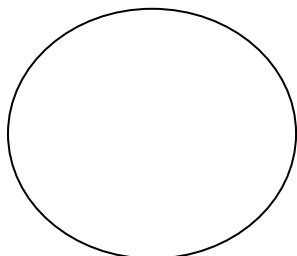
7.

8.

9.

10.

1.2 Listen to the commands and choose the right action to match each command.

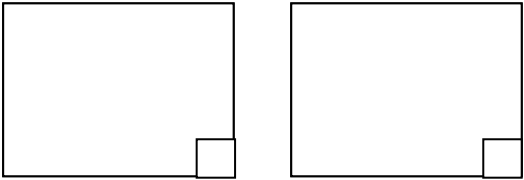
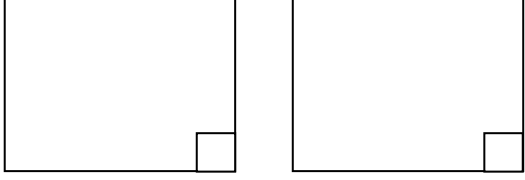
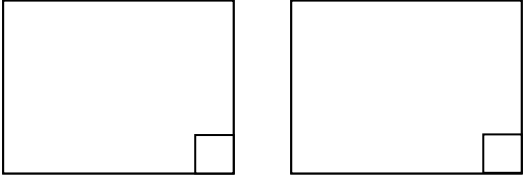
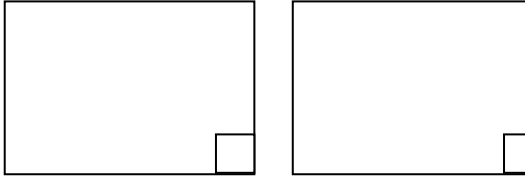
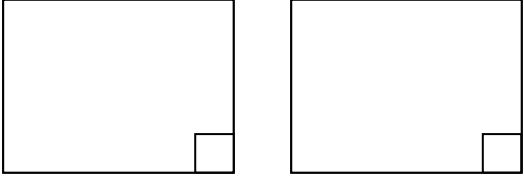
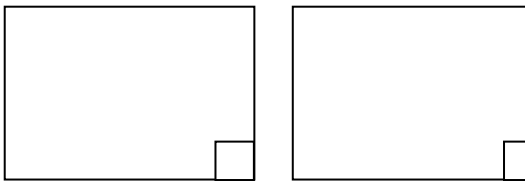
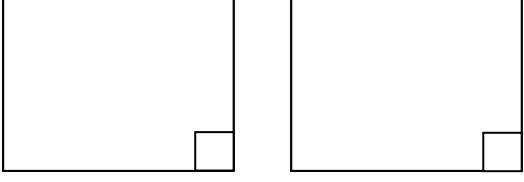
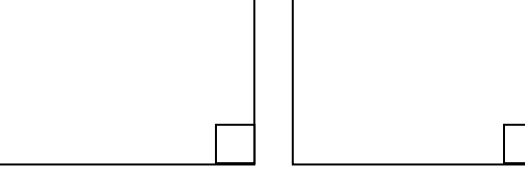
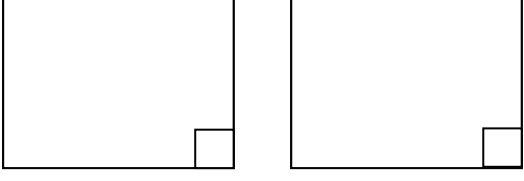
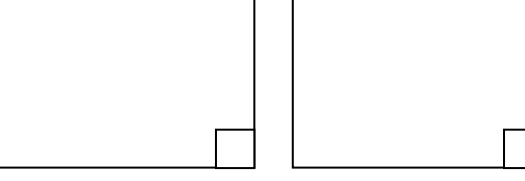
(10 marks)

ฟังคำสั่ง และเลือกกว่าคนใดปฏิบัติถูกต้องตามคำสั่ง (10 คะแนน)

1. a) 	b) 	6. a) 	b)
2. a) 	b) 	7. a) 	b)
3. a) 	b) 	8. a) 	b)
4. a) 	b) 	9. a) 	b)
5. a) 	b) 	10. a) 	b)

1.3 Listen to the conversation and choose the correct answer. (10 marks)

ฟังบทสนทนาต่อไปนี้ และเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (10 คะแนน)

1. 	6.
2. 	7.
3. 	8.
4. 	9.
5. 	10.

แบบทดสอบปากเปล่าเพื่อวัดความสามารถในการพูดของนักเรียน

ตอนที่ 2 นักเรียนทดสอบการออกคำสั่งและตอบคำถาม (ข้อละ 5 คะแนน = 30 คะแนน)

1. What's this? (ครูเอาสิ่งของต่างๆ ใส่ในถุง แล้วใส่ในกล่องอีกที แล้วให้นักเรียนหยิบขึ้นมา ครูถาม "What's this?" แล้วให้นักเรียนเปิดถุงแล้วตอบ)

2. Where is the pencil? } (ครูเตรียมสิ่งของมา แล้ววางในตำแหน่งต่างๆ กัน
3. Where is the ruler ? } ตั้งคำถาม แล้วให้นักเรียนตอบคำถาม)

4. What colour is it? (ครูให้นักเรียนหยิบภาพขึ้นมา 1 ภาพ ก่อน ครูตั้งคำถาม)

5-6. Give commands to the teacher and let the teacher do the actions.

(นักเรียนหยิบภาพที่เป็นคำสั่งขึ้นมาจากกล่อง แล้วสั่งให้ครูปฏิบัติ)

The commands are :

1. Sit down.
2. Put the book in the bag.
3. Put down the pencil.
4. Touch the desk.
5. Open your book.
6. Close your book.
7. Stand up.
8. Pick up the pencil.
9. Raise your hand.
9. Write your name.

1.	2.
3.	4.
5.	6.
7.	8.
9.	10.

ภาคผนวก ค

- **แบบสังเกตพฤติกรรม**
- **แบบประเมินตนเอง**

**แบบสังเกตพฤติกรรมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับ
การสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง**

ประจำวันที่ เดือน พ.ศ. ครูผู้สังเกต

สังเกตชั้น

คำชี้แจง กรุณา ในช่องระดับความสามารถตามความเหมาะสม

ระดับความสามารถ 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = พอใช้ 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

เนื้อหา		ระดับความสามารถ					พฤติกรรมที่สังเกตได้
		5	4	3	2	1	
ความสามารถในการฟัง	1. นักเรียนเข้าใจสิ่งที่ฟัง						
	2. นักเรียนฟังแล้วสามารถแสดงท่าทางตอบสนองได้						
ความสามารถในการพูด	3. นักเรียนพูดเลียนแบบได้ถูกต้อง						
	4. นักเรียนพูดโต้ตอบได้						
	5. นักเรียนสามารถนำเอาความรู้ที่เรียนมาแล้วในคาบเรียนก่อนมาใช้ในการพูดได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม						
	6. นักเรียนสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจและออกคำสั่งให้ผู้อื่นปฏิบัติตามได้						
ทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษ	7. นักเรียนร่วมมือในการทำกิจกรรมและแสดงท่าทาง						
	8. นักเรียนสนุกสนานในการเรียน						
	9. นักเรียนกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย						

อื่น ๆ

.....

**แบบประเมินตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับ
การสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง**

ชื่อ ชั้น เลขที่
วันที่

เนื้อหา					
1. หนูฟังเรื่องแล้วเข้าใจ					
2. หนูฟังแล้วทำตามได้					
3. หนูพูดเลียนแบบได้ถูกต้อง					
4. หนูพูดตอบครูและเพื่อนได้					
5. หนูพูดในสิ่งที่เรียนมาแล้วได้					
6. หนูพูดให้เพื่อนเข้าใจและ สั่งเพื่อนได้					
7. หนูชอบพูด แสดงท่า ประกอบ					
8. หนูเรียนแล้วสนุก					
9. หนูสามารถทำงานให้เสร็จ โดยเร็วและออกมาดี					

ภาคผนวก ง
ตัวอย่างผลงานนักเรียน

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

Wantanee Pairin. (2004). *The Improvement of English listening and Speaking Abilities of Pratomsuksa 1 Students at Klongtaweewattana School through Total Physical Response Method*. Master's Project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Mrs.Tuenjai Chalermkit.

The Objective of this research was to study the Improvement of English listening and speaking abilities of Pratomsuksa 1 students at Klongtaweewattana School through Total Physical Response Method.

The experimental group was the 42 Pratomsuksa 1 students of Klongtaweewattana School, Taweewattana District Bangkok in the second semester of 2003 academic year. They are randomly selected from 131 students. The experiment was carried out for 5 weeks, (15 sixty-minute periods).

The instruments used in this study were 13 lesson plans, the test of English listening and speaking abilities, observation checklist on the students' behavior, and a questionnaire inquiring about student's opinions in learning English listening and speaking through Total Physical Response Method. The data were statistically analyzed by T – test Dependent and mean score.

The finding of the research revealed that Total Physical Response Method helped develop the students' English listening and speaking abilities with significant difference at the level of .01

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ	นางสาววันทนี ไพรินทร์
เกิดวันที่	21 เมษายน 2508
สถานที่เกิด	อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	155/9 หมู่ 1 แขวงทวีวัฒนา เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 5 หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนคลองทวีวัฒนา (ทองน่วมอนุสรณ์) เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร โทร. 02 – 4419449
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2524	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จ.ชลบุรี
พ.ศ. 2527	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จ.ชลบุรี
พ.ศ. 2529	ป.กศ. สูง (สาขาเทคนิคการอาชีพการอาหาร) วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา
พ.ศ. 2530	ค.บ. (วิชาเอกคหกรรมศาสตร์ วิชาโทศิลปะ) วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา
พ.ศ. 2547	ศศ.ม. (สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ